

karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin !

QÊRÎN

serbixwebûn ★ demokrasî ★ sosyalîzm ★ yekîtî

Sal: 2 Hejmar: 7

2. STALİNGRAD, BEYRUT !

www.arsivakurd.org

EMPERYALİZMİN ORTA_DOĞU'DAKİ PLANLARI VE SİYONİZMİN SON SALDIRILARI!

Jeo-politik konumu ile yeraltı ve yerüstü kaynaklarının zenginliğinden dolayı, Orta-Doğu, yıllardan beri sürekli istila,talan ve savaşlara maruz kalmış stratejik bir bölgedir. Kuşkusuz bu gün de, bu çok yönlü stratejik konumunu muhafaza ettiği için,emperyalistlerin çeşitli oyunlarını tezgahladıkları ve azgın saldırılarda bulundukları bir alan halindedir. Bölgede, son dönem - lerde ince hesaplar yapılarak,uygulanan oyun ve girişilen saldırılardan biri de,İsrail siyonistlerinin son Lübnan işgalidir.

Uzun bir zamandan beri Lübnan işgalinin hazırlıklarını yapan, ABD'nin Orta-Doğu'daki en saldırgan gücü İsrail; 5 Haziran gecesi Londra'da İsrail Büyükelçisi Sholoma Argou'nun yaralanmasına "misilleme" olarak Lübnan a saldırıya başladı. Hiç bir ayırım yapmadan; hastahane, okul ve sivil yerleşim merkezlerinide azgınca bombalayan İsrail Birlikleri, kısa zamanda Lübnan toprakların önemli bir kısmını işgal ederek, tam bir soykırım eylemine girmişlerdir.

Kamuoyunu yanıltmak için Israil; "sınır bölgelerini Filistin topçu kuvvetlerinden korumak için, 40 kilometrelik bir tampon bölgenin oluşması ve bu bölgenin BM barış güçlerinden oluşan (tabi ki, bunlar arasında özellikle ABD askerlerinin de bulunmalarını istiyor) bir kuvvet tarafından korunmasını sağlamak" için "Galile'de barış" harekatına giriştiğini söylemesine rağmen,saldırının esas amacını daha fazla gizleyememiş ve böylece yalanları da ortaya çıkmıştır.

En modern silahlarla,yasaklanmış silahların kullanıldığı bu saldırıda, binlerce sivil,çocuk, kadın, gerilla öldürüldü ve yaralandı. Türkiye ve Kürdistan'lı devrimcilerin de içinde bulunduğu birçok militan İsrail'lerin eline esir düştü.

İsrail'in bu son saldırı ve imha hareketi, kuşkusuz, ABD' nin Orta-Doğu'da uyguladığı sinsice planlarının bir devamıdır. Bir yandan Reagan,"işgalin durdurulmasını isterken", diğer yandanda o zamanki Dışişleri bakanı Alexander Haig, "Birleşik Amerikanın İsrail'i derhal ateşkese zorlamayacağını" söylüyordu. Birbirleri ile tam bir çelişki içinde olan bu iki beyanatta, ABD'nin işgalci isteklerini açık bir biçimde ortaya koyan, kuşkusuz Haig' in belirttiği görüştür. Yani ABDnin İsrail kuvvetlerinin daha önce kendileriyle birlikte hazırladığı plana göre ve istenilen hedefe varmadan, İsrail'i bir ateşkese zorlaması düşünülemez.Nitekim, ABD'nin bu konudaki tavrı çok kısa bir zamanda ortaya çıktı; ABD, "Derhal bir ateşkes sağlanmasını ve İsrail'in Lübnan topraklarından çıkmasını" öngören BM güvenlik konseyinin 508 ve 509 sayılı kararlarını veto ederek, saldırganlığın gerçek ve esas kaynağının bizzat kendisi olduğunu birkez daha kanıtlamıştır.

İsrail de Lübnan'a yerleştikçe gerçek niyetini ortaya serdi.Kısa bir zamanda 40 kilometrelik "tampon bölgeyi" aşarak,Beyrut'u kuşatmaya başladı. Bekaa vadisinde bulunan Suriye'nin "Sam 6" füze üssünü bombalayarak tahrip etti. Aslında ABD ve İsrail'in gerçek amacı, kuşkusuz yalnızca "40 kilometrelik bir tampon bölge"değildir. Nitekim İsrail Başbakanı M.Begin, "Lübnan'dan Suriye birlikleri tamamen çekilir; ilk önceleri İsrail sınırının 40 kilometre çevresine kadar askerler - den arındırılmış bir bölgeye dönmeleri garanti altına alınır ve bölgede uluslararası bir denetim gücünün kontrolü sağlanır, Lübnan'da Lübnan devletinin otoritesi kurulursa, İsrail Lübnan' dan birliklerini geri çekecektir"sözleri ve Suriye ile yapılan ateşkesten birkaç dakika sonra İsrail'in, Beyrut'taki Filistin askeri komutanlığı binasını bombalaması ve İsrail savunma bakanı Ariel Şaron'un "Biz teröristlerle ateşkes yapmadık, hiç bir zaman da yapmayacağız. Israil birlikleri, Filistin gerillalarını etkisiz hale getirinceye kadar operasyonlarına devam edeceklerdir..." belirtmesi, ileride sıralıyacağımız diğer amaçların yanında, işgalin; Lübnan'ın Filistin gerillaları ve diğer ilerici güçlerden"temizlenmesi" ABD nin güdümünde, İsrail ile ittifak halinde bir Lübnan'ın yaratılmasına yönelik olduğu çok net bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Emperyalistlerin genelde Orta-Doğu, özelde Lübnan üzerindeki amaç ve emelleri tarihi derinliklere dayanmaktadır.Lübnan'da bu günkü somut durumu daha açık bir biçimde ortaya koyabilmemiz için yazımızın çerçevesi dahilinde ve Lübnan'da tarihi süreçte meydana gelen önemli bazı gelişmelere değinmemiz gerekecektir. Zira bu günkü gelişmelerle, bazı oluşumların kökleri daha eskilere dayanmaktadır.

Lübnan'da dini ve etnik tablo

Bu gün ekonomik, sosyal, etnik ve dini ayrılıklar yüzünden Lübnan tam bir çelişkiler yumağı haline gelmiştir. Bu çelişkiler yumağının anlaşılabilmesi için de Lübnan'daki toplumsal ve siyasal yapıyı iyi kavramak gereklidir.

Bir toplumsal mozaik tablosunu andıran Lübnan'daki belli başlı etnik ve dini toplulukları şöyle sıralayabiliriz; Hristiyan Maruniler, Sunnî Araplar, Dürziler, Şiiler, Kürtler, Rum katolikler, Rum Ortodokslar, Ermeniler ve az sayıda Türkler ile Çerkezler....

www.arsivakurd.org

Egemen güçler, bu dini ve etnik ayrılıklardan en iyi bir biçimde yararlanarak, yaratılan suni çelişkileri devamlı olarak körüklemişlerdir. Bundandır ki, uzun bir dönemden beri Lübnan' da iç çatışmalar eksik olmamıştır . Ancak, bu çatışmaları körükleyen ve kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanan egemen güçlerin, sınıf çıkarlarına uygun düştüğü zaman bu güçlerden bazılarıyla ortak hareket ettiklerini de gözleyebiliyoruz. Örneğin, hristiyan Marunilerin kendi toprak ağalarına karşı verdikleri , ve başarıyla sonuçlanan Kesrevan Köylü hareketine karşı; Yıllarca kendi aralarında döğüşen Dürzi toprak ağaları ile Marunî toprak ağaları birleşerek birlikte mücadele vermişlerdir. Hatta, çatışmaların yoğunluk kazanması üzerine, bu köylü hareketinden rahatsız olan batılı devletlerinde bu "kutsal ittifaka" katıldıklarını görüyoruz. Nitekim, 16 Agustos 1860'da Fransa, Lübnan'a asker çıkararak bu köylü hareketini ve iktidarını ortadan kaldırdı.

Yukarıdaki örnek değişik yönleriyle değerlendirildiğinde, bir çok konuda dersler çıkarılabilecek bir niteliktedir. Bu örneğin aynı dönemlere rastlamasa da, bu günkü olaylarla birçok benzerliği sözkonusudur. Çıkarları tehlikeye düştüğü zaman, tüm sömürücü sınıf ve güçler arasında bu tür "kutsal ittifaklar"a rastlamak mümkünleşiyor. Bundan böyle de, gizli veya açık buna benzer ittifakların olabileceğini gözardı etmemek gerekir.

Dünya savaşları döneminde Lübnan

1914'de patlak veren 1. dünya savaşında Araplar, Osmanlılar'ın egemenliğinden kurtulup, bağımsızlığa kavuşacaklarını umuyorlardı. Bu dönemde İngiliz ve Fransızlarla işbirliği yapan Arap milliyetçileri,çalışmalarını yoğunlaştırdılar. Fakat, 1.Dünya savaşının sonuna doğru Arap ülkelerinden çekilmek zorunda kalan Osmanlı devletinin yerini bu sefer de Fransız ve İngiliz - ler aldı. Fransız ve İngiliz emperyalistleri bu ülkeleri kendi aralarında paylaştılar.Suriye ve Lübnan Fransızların payına düştü. Fransa'nın, "Lübnan'a bağımsızlık vereceğiz" oyalamalarından sonra, 1845 Mayıs-Haziran aylarında "Akdeniz güvenliğini korumak" gerekçesiyle, Lübnan'a yeni askeri birlikler çıkarması üzerine iki taraf arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi. İngilizler bu duruma müdahele ederek Fransızlar'ı ülkeden çıkarmak ve Lübnan'a "bağımsızlık" için harekete geçti. 23 Aralık 1945' de imzalanan İngiliz-Fransız antlaşmasından sonra, Fransa askerlerini Lübnan'dan çekerek,Lübnan Fransız'ların işgalinden kurtuldu.

Fransa geri çekildikten sonra; daha önce kabul edilen Anayasada olduğu gibi, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanlığı Hristiyanlara; Başbakanlık görevi, Sunnî müslümanlara; Meclis Başkanlığı görevi de, Şiî müslümanlara verildi. Bakanlar da ülkede bulunan toplulukların nüfus oranına göre tespit edildi.

Ancak daha sonra da göreceği - miz gibi, bu suni çelişkileri bilinçli bir biçimde derinleştiren toplumdaki egemen güç ler ile emperyalistler, bu durumu kendi sınıf çıkarları doğrultusunda en iyi bir şekilde kullanacaklardır. Ekonomik-Sosyal ayrılıklar yanında, dini ve etnik ayrılıklar Lübnan'da bitmeyen bir çatışma ortamını oluşturacaktır.

1958 ve 1975 iç savaşlarında Orta_Doğu

Aslında yalnız Lübnan'ın iç sorunlarından kaynaklanmayan 1958 iç savaşının diğer nedenlerini de tespit etmek, olayın meydana geldiği çevrenin şartlarını ve olayların birbirleriyle olan bağlantılarını daha iyi anlayabilmemiz için, o dönemde Orta-Doğu' da meydana gelen bazı gelişmelere kısaca bakmamız gerekir.

1952 Mısır-Nasır devrimi, Arap dünyasında yeni bir dönüm noktası oldu. Nasır, bir taraftan Arap ülkelerinin emperyalistler - den kurtulmasını isterken, diğer taraftan da Arap ülkeleri arasında oluşturulan "Suni sınırların kaldırılıp, onların birleştirilmesini" istiyordu. O'na göre,tek bir Arap ulusu vardı. Varolan sınırlar emperyalistler tarafından çizilmiş ve bunlarla Arap gericilerinin işine yaramaktan başka bir işlevi yerine getirmiyordu.

Bu durum, Araplar arasında kısa zamanda iki kutuplaşmanın meydana gelmesine neden oldu. Bir yandan Mısır'ın bu görüşü doğrultusunda hareket edenler, Mısır, Suriye, diğer Arap ülkelerindeki Nasır'cılar, diğer yandan tutucu rejimlerle idare edilen Arap devletleriyle, Irak, Ürdün, Libya, Suudi Arabistan vb., gerici diğer kuruluşlar ve güçler.

Lübnan, Araplar arasındaki bu kutuplaşmada belli bir dönem açık mücadele alanı haline geldi. 1958 Şabat'ında Suriye'nin Mısır'la "Birleşik Arap Cumhuriyeti" adı altında birleşmesinden sonra, Lübnan'da, Kemal Canpolat liderliğindeki "İlerici sosyalist Partisi" ile diğer sol gruplar, Lübnan'ın bu yeni oluşumun üçüncü eyaleti olmasını istiyorlardı. Buna karşılık, Piyer Cimeyyel liderliğindeki Falanjist parti ile diğer sağ partiler de Cumhurbaşkanı Kamîl Şemun bu görüşe karşıydılar.

Ayrıca, 1954'te kurulan Bağdat Paktı'da, Lübnan'ın kendisine katılmasını istiyor ve bu yöndeki çabalarını yoğunlaştırıyordu. Yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimlerini Kamîl Şemun'un kazanabilmesi için gerekirse silah zoruna dahi baş vurulacaktı. Irak bunun için Türkiye üzerinden Lübnan' a asker çıkarma hazırlıkları bile

www.arsivakurd.org

yaptı.

Eski Başbakanlardan Saip Selam ın, Şamun'un Lübnan'ı Bağdat Pak tına katma girişimlerini protes- te ettiği eylemde çıkan çatışma- lar çok kısa zamanda ülkenin her tarafına yayıldı. Böylece Lübnan patlamaya hazır bir barut fıçısı haline gelmişti.

Lübnan'da iç çatışmalar devam ederken, beklenmedik bir olay oldu. 14 Temmuz 1958 günü Irak'- ta askeri bir darbeyle krallık yıkıldı. Böylece Bağdat Paktının Lübnan'a aktif müdahale projesi de suya düştü. Irak'taki darbey- le işlevini büyük ölçüde kaybe- den Bağdat Paktı, Orta-Doğu'daki güçler durumunu da büyük ölçüde etkiledi. Hele Lübnan'da da ile- ricelerin duruma hakim olması ha linde, Irak'tan Mısır'a kadar o- lan bir hatta emperyalizme karşı önemli bir güç oluşacaktı.

İşte bu durumdan dolayı, ABD, bozulan dengeyi kendi lehine çe- virmek için ve ipin ucunu kaçır- mamak için, Kamîl Şamun'un "çağ- rısı" üzerine, Türkiye üzerinden Lübnan'a askeri birlikler çıkar- dı. Ne var ki, ABD'nin müdahale- si de Şamun'u kurtaramadı. Şamu- nun ABD'yi davet etmesinin kamu- oyundaki tepkileri ve ilerici güçlerin seçimlerde takınmış ol- dukları kararlı tavır sonucu Şa- mun iktidardan çekilmek zorunda kaldı.

General Şahap'ın Cumhurbaşkan- lığından sonra Cumhurbaşkanı se- çilen ve Nasır'cılarla dost ge- çinen Şarl Hulu döneminde Lübnan da önemli değişmeler olmadı.

Ancak, Filistin gerillalarının İsrail'e yaptıkları baskınlara karşı, İsrail'in de Lübnan üze- rine yaptığı misilleme hareketle rinden Lübnan'ın zarar gördüğünü gerekçe gösteren Hristiyan Maru- nîler, Filistinlilerin ya Lübnan dan çıkarılmalarını, ya da si- lahsızlandırılmalarını istiyor - lardı. Buna karşılık, ilerici Müslümanlar Filistin hareketini destekliyorlardı.

Marunîler, ilerici Müslümanlar ile Filistinlilerin birlikte ha- reket etmelerini hem ekonomik , hem de sosyal iktidardaki etkin- likleri açısından büyük bir teh- like olarak görüyorlardı. Bu en- dişeden dolayı Marunîler, Cumhur başkanlığı ve Genelkurmay başkan lığı yetkilerinden yararlanarak, 1969'da Lübnan ordusunu Filistin gerillarına karşı saldırıya ge- çirdiler. Fakat, bu durum Mısır ın siyasal müdahalesi sonucu bir iç savaşa dönüşmeden durduruldu. Çatışmaların durması üzerine du- rum yatışırken, bu sefer de Fi- listinliler Ürdün'de Kral Hüse- yin'den "kara eylül" darbesini yediler. Kral Hüseyin bu darbe ile Filistinlileri Ürdün'den çı- kardılar. Filistinlilerin bir kısmı Suriye'ye, önemli bir kıs- mı da Lübnan'a geçmek zorunda kaldı.

Marunîler, Lübnan'a yerleşen son Filistin mültecileri ile müs lümanların nüfus artışından bü- yük ölçüde tedirgin oldular. Çün- kü, ülke yönetimindeki gerekli görevliler, toplulukların nüfus oranlarına göre seçiliyordu. Hal- buki marunîler, ekonomik etkin - liklerini koruyabilmek için, si- yasal iktidardaki etkinlikleri - nin devam etmesinde ısrarlıydı - lar.

1974 Ekimin'de Rabat'ta topla- nan Arap zirve Konferansı, FKÖ'nü Filistin halkının tek ve yasal örgütü olarak ilan etti. FKÖ'nün aynı yıl BM genel kuruluna alın-ması, örgütün etkinliğini hem Orta-Doğu'da, hem de dünya düze- yinde arttırdı. Bu durumdan ABD ile diğer emperyalist ülkelerin yanında, İsrail, Ürdün, Hristiyan Marunîler vb. bir çok devlet ve gerici güç büyük ölçüde rahatsız oldular. Tedirgin olan bu güçler FKÖ'nün oluşan bu gücünü harca- mak için yoğun hazırlıklara gi- riştiler. Tüm bu hazırlıklar Lüb nan'ı adım adım bir iç savaşın e şiğine getiriyordu.

Derken, 13 Nisan 1975 günü fa- lanjistlerin bir otobüse ateş et meleri üzerine, daha önce şart- ları hazırlanıp patlama durumuna getirilmiş olan Lübnan'da iç sa- vaş patlak verdi. İlerici Lübnan güçleri Filistinlilerin yanında yer aldılar. Bu iç çatışmalar sı rasında ordu ikiye bölündü. 1958 çatışmalarından farklı olarak, or du da bu iç çatışmalara katıldı.

Orta-Doğu'da son gelişmeler

ABD emperyalizmi özellikle Af- rika, Hind-Çini ve Latin-Amerika da yediği son darbelerden sonra; kaybettiği mevzilerinin ve pres- tijinin yerine yenilerini kazan- mak için, tüm doğal zenginlik ve politik konumuyla uygun bir böl- ge konumunda olan Orta-Doğu üze- rindeki sinsice oyun ve planları nın hayata geçebilmesi için ça- balarını arttırmıştır. ABD'nin bu planlarından biri de, Mısır'ı İs rail'e karşı olan diğer Arap ül- kelerinden yalıtıp denetim altı- na almak ve Arap gericileri ile bölgede bulunan diğer gerici güç lerden oluşacak bölgesel bir kar şı-devrim cephesini örmekti. As- lında ABD'nin bu konudaki çaba- ları daha eskilere dayanmaktadır. Bağdat Paktı ve Lübnan'ın bu Pak ta girmesini sağlama çabaları, o dönemlerde buna benzer bir uygu- lamaydı.

ABD'nin bu planlarını hayata geçirmek için yoğun çabalar gös- terdiğini daha önce de vurgula - mıştık. Bu yoğun çabalar sonucu Mısır ve İsrail'i bir masa etra- fında bir araya getirerek, Camp- David antlaşmasını sağladı. 25 Nisan 1982'de, Camp-David antlaş ması gereği, Sina boşaltılmasına rağmen, ABD bu antlaşma ile is- tenilen hedefe ulaşamadı. Bu se- fer de, bu antlaşma yerine yeni Fahd planını hazırlamaya başladı. ABD, bu planı Filistin ve diğer Arap ilerici güçlerine kabul et- tirebilmek için baskılarını da- ha da yoğunlaştırdı.

ABD'nin Orta-Doğu'daki saldır- ganlığının artmasındaki en büyük neden Afganistan ve İran'daki ge lişmelerdir. Bu gelişmelerden di rek olarak nasibini alan ABD em- peryalizmi böylece bir takım ye- ni oyunlar tezgahlamaya başladı; Suriye hükümetine karşı " müslü-

www.arsivakurdi.org

man kardeşler örgütü"nü aktif bir şekilde devreye soktu;Mısır, İsrail ve Türkiye'den müteşekkil gerici bir pakt kurma girişiminde bulundu ve bu çabalarını şimdi de çeşitli şekillerde sürdürüyor; Suudi Arabistan'a erken uyarı sistemi ile donatılmış Awacs uçaklarını yerleştirdi; Bölgede günbegün boyutlanan Ulusal ve Toplumsal kurtuluş mücadeleleri ile diğer oluşabilecek gelişmelere karşı ani müdahale edebilmek için, "Çevik kuvvetler"i bölgedeki bazı stratejik yerlere yerleştirdi; Sömürgeci Türk tekelci burjuvazisini, içine girdiği derin ekonomik ve siyasal bunalımlardan kurtarmak, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci hareketi bastırmak için 12 Eylül'de generaller eliyle faşist bir darbe gerçekleştirdi; Direkt veya endirekt olarak giriştiği bir çok girişimden olumlu bir netice alamayınca ve Irak'ta gelişen Ulusal ve Toplumsal muhalefetin Saddam Hüseyin iktidarını tehdit etmesi üzerine, halkın dikkatini başka yönlere çekmek için Irak'ı İran'a karşı bir saldırıya geçirdi.

Tüm bu planlı çalışma ve saldırganlıklarına rağmen ABD hedefine ulaşamadı. Orta-Doğu'da Ulusal ve Toplumsal kurtuluş mücadeleleri gelismelerine devam etti. Suriye'de "Müslüman kardeşler" örgütü, umulanın tersine büyük darbeler yedi. Irak-İran savaşanın seyri değişip, durumun İran lehine dönmesi üzerine, ABD hayal kırıklığına uğradı ve emperyalizmle bütünleşmiş olan Saddam Hüseyin iktidarı büyük bir darbe yedi. İran-Irak savaşının İran'ın lehine dönmesi, ABD ve bölgedeki birçok devleti büyük ölçüde tedirgin etti. Bu son gelişmelerle telaşa kapılan ABD, "gelişmelerin kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğiz"diyerek,Orta-Doğu'da ciddi bazı saldırılarda bulunacağı sinyalini verdi.

Son saldırının hedefleri

İSRAİL TANKLARI

Yukarıda Orta-Doğu ve Lübnandaki gelişmelerle yeni çatışmaları hazırlayan plan ve olayları kısaca vurguladıktan sonra, şimdi de ABD ve bölgedeki gerici güçlerin çıkarlarına çok yönlü hizmet eden ve ABD'nin saldırıdan çok önce açıkladığı gibi,emperyalizmin ve bölge gericiliğinin aleyhine olan gelişmelerin , "kontrolden çıkmasına izin vermemek" için başlattığı son İsrail saldırısının amaçlarını özetlemeye çalışalım:

- Her geçen gün daha çok gelişmekte olan, ABD, İsrail ile diğer bölge gerici güçlerini tedirgin eden, Filistin kurtuluş hareketinin yegane temsilcisi FKÖ gerillalarıyla,Lübnan'da bulunan diğer ilerici-devrimci militanları yoketmek,
- ABD'nin dayatması ve Camp-Dawid antlaşması gereği boşaltılan Sina ile, İsrail, bir yandan işgal ettiği toprakların bir kısmından olurken, diğer yandan da bu boşaltmaya karşı çıkan aşırı milliyetçi musevilerin aktif tepkisine maruz kaldı. Son Lübnan saldırısının bir amacı da, Sinanın boşaltılmasıyla öfkelenen aşırı milliyetçilerin öfkesini indirmek ve Sina'nın boşaltılmasıyla "kaybettiği" topraklara karşı yeni topraklar işgal etmek,
- Lübnan'ı ilerici güçlerden "temizleyerek", Suriye'yi kuşatma altına almak,
- FKÖ ve karşı çıkan diğer ilerici Arap güçlerini, Fahd planını kabule zorlamak,
- İran-Irak savaşının, İran lehine sonuçlanmasıyla, büyük ölçüde tehlikeye giren ve bunu önlemek için, bir yandan Irak halkların dikkatini iç sorun ve mücadeleden İsrail-Lübnan savaşına çekmek, diğer yandan bu süreden istifade ederek, Irak'ta bazı ufak tefek değişikliklere giderek Saddam Hüseyin iktidarını kurtarmaya çalışmak,
- Lübnan'da Hristiyan- müslüman çelişkisini tekrar körükleyip,egemen güçler çıkarına kullanmak,
- Genel olarak dikkatleri bu çatışmaya çekerek, Arap devletlerindeki ilerici hareketlerin ivmesini düşürmek,

(Dev. Say. 7'de)

www.arsivakademi.org

NATO-TÜRKİYE İLİŞKİLERİ B.RODGERS'İN TÜRKİYE ZİYARETİ

NATO Başkomutanı Bernard Rodgers 3-4 Haziran tarihlerinde Yunanistan'da hükümet ve ordu yetkilileriyle yapmış olduğu görüşmelerden sonra Türkiye'ye geldi. Rodgers, Ankara'da 22-23 Haziran tarihlerinde faşist cuntanın başı Kenan Evren ve diğer yetkililerle görüştükten sonra, 3. Ordunun Erzurum'da yapmakta olduğu tatbikatı izlemek, Türk ordusunun savaş yeteneğini incelemek üzere Erzurum'a gitti.

Faşist cuntanın borozanlığını yapan boyalı basının verdiği haberlere göre; Rogers ile eli kanlı faşist generaller arasında yapılan görüşmelerin gündemini; Türk-Yunan ilişkileri ve Türk ordusunun ihtiyaçları gibi önemli konular oluşturdu.

Orta-Doğu'da gerilimin arttığı İsrail'in Lübnan'ı işgal ettiği ve Irak-Iran savaşının Irak'ın aleyhine bir gelişme göstererek, gerici Saddam diktatörlüğünün çöküntüye gittiği bir dönemde, Rodgers'in Türkiye'yi ziyareti, üzerinde önemle durulması gereken bir olaydır.

Bu gezi Rodgers'in Türkiye'ye ilk gezisi değildir. Daha önce de Rodgers, Demirel iktidarı döneminde Türkiye'ye gelmiş, Rodgers planı diye adlandırılan bir Plan çerçevesinde Türk-Yunan ilişkilerini bir antlaşma zeminine sokmuş ve bu başarısından dolayı da NATO tarafından takdir edilmiş bir kişidir. Nitekim Rodgers planının bir sonucu olarak, Yunanistan Ege'deki taleplerinden vazgeçmiş, Türkiye de Yunanistan'ın NATO'ya dönüşünü veto etmeyerek, Yunanistan'ın NATO askeri kanadına dönüşünü kolaylaştırmış ve Yunanistan NATO'nun askeri kanadına dönmüştür.

Yunanistan'da yapılan seçimler sonucu Karamanlis iktidarının yerini Papandreu liderliğindeki PASOK partisine bırakması ve Papandreu'nun; Rodgers planının Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda olduğunu ileri sürerek Rodgers planına karşı olduklarını açıklamaları üzerine Türk-Yunan ilişkileri yeniden gerginleşmiştir.

Yunanistan'ın Türkiye'nin tehditi altında olduğunu ve sürekli Yunanistan aleyhine silahlandırıldığını ileri süren Papandreu, NATO'dan Yunanistan'ın güvenliği için güvence istemiştir. Papandreu'nun bu istemi NATO tarafından rededilmiş, ayrıca ABD, Türkiye'nin NATO için bir numaralı ülke olduğunu, gerektiğinde Türkiye'nin Yunanistan'a karşı tercih edilebileceğini açıklaması üzerine, Yunanistan askeri güç dengesini sağlayabilmek için silahlanma çabalarını arttırmıştır.

NATO'nun Güney-doğu kanadını zayıflatan, Ege'de NATO tatbikatlarının yapılmasını engelleyen, Türk-Yunan ilişkilerinin bu günkü durumundan rahatsız olan NATO, Rodgers'i; Türk-Yunan ilişkilerini düzeltmesi için Yunanistan ve Türkiye'ye göndermiştir. Bu seferki temaslarından olumlu sonuç alamayan Rodgers, bu olumsuzluğun esas nedeni olarak da Yunanistan'ı göstermiştir. Rodgers, sorunun NATO ile Türkiye arasında olmadığını, sorunun Yunanistan ile Türkiye arasında olduğunu kamuoyuna açıklamıştır. Türkiye ve Yunanistan'ın karşılıklı çabalarını arttırdıkları, Türk-Yunan savaşının psikolojik şartlarının oluşturulmaya başlandığı bu dönemde Türk-Yunan ilişkileri ile Yunanistan'ın NATO ve ABD ile olan ilişkileri yeni bir biçim alabilecek durumdadır.

Türkiye'nin silahlanması sorununa gelince:

Türkiye, 1950'ler sonrası emperyalizm ile girmiş olduğu yeni sömürgecilik ilişkileri sonucu; Orta-Doğu'da ABD ve NATO' nun jandarmalığını üstlenmiş, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Orta-Doğu halklarına, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı saldırgan bir politika izlemiş, silahlanmasını da bu saldırganlık politikası temelinde sürdürmüştür. Özellikle Çin-Hindin'deki yenilgiden sonra, ABD emperyalizminin Orta-Doğu'da daha aktif bir rol oynamaya çalışması ile birlikte Türkiye'nin de Orta-Doğu gericiliği ve NATO içerisindeki rolü daha da artmıştır.

Afganistan ve İran'da mevzilerini kaybeden emperyalizm, Orta-Doğu'da gelişen anti-emperyalist mücadeleden ve Sovyetler Birliğinin Orta-Doğu'da artan etkinliğinden tedirgin olmuş ve bu tedirginlik özellikle ABD emperyalizmini daha da saldırgan bir duruma getirmiştir. İlerici güçleri tasfiye etmeyi, bölgesel karşı devrim güçlerini birleştirmeyi hedefleyen CAMP DAVİD ittifakının istenen sonucu elde etmeyişi üzerine ABD emperyalizmi yeni arayışlar içerisine girmiştir. Bu arayışın sonucu olarak; Türkiye'de faşist bir darbe ha-

www.arsivakurdi.org

zırlamış, Iran'ı tekrar egemenliği altına almak, işbirlikçilerini yeniden iktidara getirmek için çevik kuvvetler denilen yeni bir askeri kuvvet oluşturmuştur.

Orta-Doğu'da meydana gelen yeni gelişmelerin bir sonucu olarak Türkiye'ye, emperyalizm tarafından bölge gericiliğinin liderliğini yapma misyonu yüklenmiş ve çevik kuvvetlerin Türkiye'de yerleştirilmesi karar altına alınmıştır.

ABD emperyalizminin her isteğine uşakça boyun eğen faşist cunta, kendisine verilen görevleri yerine getirmek için canla başla çalışmakta, sık sık halklarımızı ve bölge halklarını aldatmak için de barış ve dostluktan dem vurmaktadır. Nitekim faşist cuntanın başı Kenan Evren, geçen sene Adana'da yapmış olduğu konuşmada " Günümüzdeki harpler nizami harplerden ziyade gayri-nizami bir biçimde, örtülü bir şekilde yürütülmektedir. Bu gün Orta-Doğu patlamaya hazır bir barut fıçısı gibidir. Bu günden yarınki gelişmelerin ne olacağını kestirmek zordur. Biz bir yandan içte terörizme karşı savaşırken, diğer yandan ileride çıkması muhtemel bir bölgesel savaşa hazırlanıyoruz" diyerek, faşist cuntanın halk düşmanı ve karşı-devrimci saldırgan politikasını açıkça sergilemiştir.

Orta-Doğu gericiliğinin temel vurucu gücü haline getirilmeye çalışılan Türk ordusu, NATO' nun esnek mukabele stratejisine uygun bir biçimde silahlandırılmış ordu birliklerinin büyük bir kısmı Kürdistan'a kaydırılmıştır. Muhtemel bir Kürt ulusal hareketini ezmeyi ve körfez bölgesinde meydana gelen gelişmeleri kontrol altına almayı hedef edinen Türk ordusu, savaş yeteneğini arttırmak ve halkımıza gözdağı vermek için Kürdistan'da da sık sık tatbikatlar yapmaktadır. Kürdistan'ı bir savaş alanı haline getirme yolundaki çabaların bir ürünü olarak da Van ve Diyarbakır Havaalanları AWACS uçaklarının inişine uygun bir duruma getirilmeye çalışılmaktadır.

Sürekli "Türkiye sınırlarına " komşu olan devletlerle dost geçinmek istediklerinden dem vuran faşist genareller, komşu devletlere karşı da saldırgan ve sinsi bir politika izlemektedir.Şimdilik en büyük dostu gerici Saddam diktatörlüğüder. Irak-Iran savaşında Irak'ı destekleyen faşist cunta, şah yanlısı güçler ile müslüman kardeşler teşkilatını desteklemekte, Yunanistan ve Kıbrıs halklarına karşı saldırganlık ememelleri beslemektedir.

ABD'nin Batı-Avrupa'ya yerleştirmek istediği, sosyalist ülkeleri hedefleyen Pershing ll ve Cruise füzelerinin Türkiye'ye de yerleştirilmesine evet diyen faşist cunta, sürekli olarak sosyalist ülkeleri hedefleyen askeri tatbikatlar yapmaktadır.

ABD emperyalizminin en çok silahlandırdığı üç ülkeden biri olan Türkiye, kuşkusuz Rogersinde katkısıyla NATO'dan yeni ve modern silahlar alacaktır.

Orta-Doğu'da gerilimin arttığı Irak-İran savaşının devam ettiği gerici Saddam diktatörlüğünün yıkıma gittiği ve Israil'in Lübnanı işgal ettiği bir dönemde hızla silahlandırılan faşist Türk ordusu Türkiye ve Kürdistan halklarını felakete götürebilecek bir maceraya atılma çabaları içindedir. Bu maceranın engellenmesi bölgemiz Orta-Doğu'da kalıcı bir barış ve istikrar ortamının oluşması, ancak, faşist cuntanın Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci mücadelesi sonucu yerle bir edilmesi ile mümkündür.

(Say.5'in dev)

- İlerici güçlerden temizlenmiş, ABD ve Israil ile müttefik bir Lübnan yaratmak; böylece falanjistlerin egemenliğindeki Lübnan İsrail ve Mısır üçlüsü ile diğer bölge gericilerinin de aktif katkılarıyla Orta-Doğu'da ABD için bir "güvence zinciri" oluşturmak....

ABD ve İsrail siyonistleri bu çok amaçlı saldırıları karşısında, başta FKÖ gerillaları olmak üzere, Lübnan'daki tüm ilerici güçlerin kahramanca direnişleriyle karşılaşmışlardır. FKÖ gerillaları ile diğer ilerici güçlerin verdikleri bu şanlı direniş, yalnız Filistin halkının değil, genelde tüm dünya halklarının,özelde tüm Orta-Doğu halklarının devrimci gururudur.

Buna karşılık, başta bölge ilerici güçleri olmak üzere, dünyadaki tüm ilerici-devrimci güçlerin Lübnan'daki bu şanlı direnişin yanında üzerlerine düşen görevleri yerine getirmeleri gerekir. Bilnmelidir ki, FKÖ gerillaları ile diğer ilerici güçlerin yiyecekleri darbe, ABD emperyalizminin çok yönlü planlarının yolunu aralayacak ve Orta-Doğu'da dengenin emperyalizm lehine değişmesine büyük ölçüde yarayacaktır.

O halde, ABD emperyalizmi' nin bölgemizde bu çok yönlü baskı ve planlarını boşa çıkarmak için, tüm ilerici güçlerin buna karşı güçlerini birleştirip, aktif bir şekilde mücadele vermeleri gerekir. Bu olmadan, emperyalizmin bölgemiz üzerindeki oyun ve saldırganlığının önlenmesi ve sona ermesi düşünülemez.

www.arsivakurdi.org

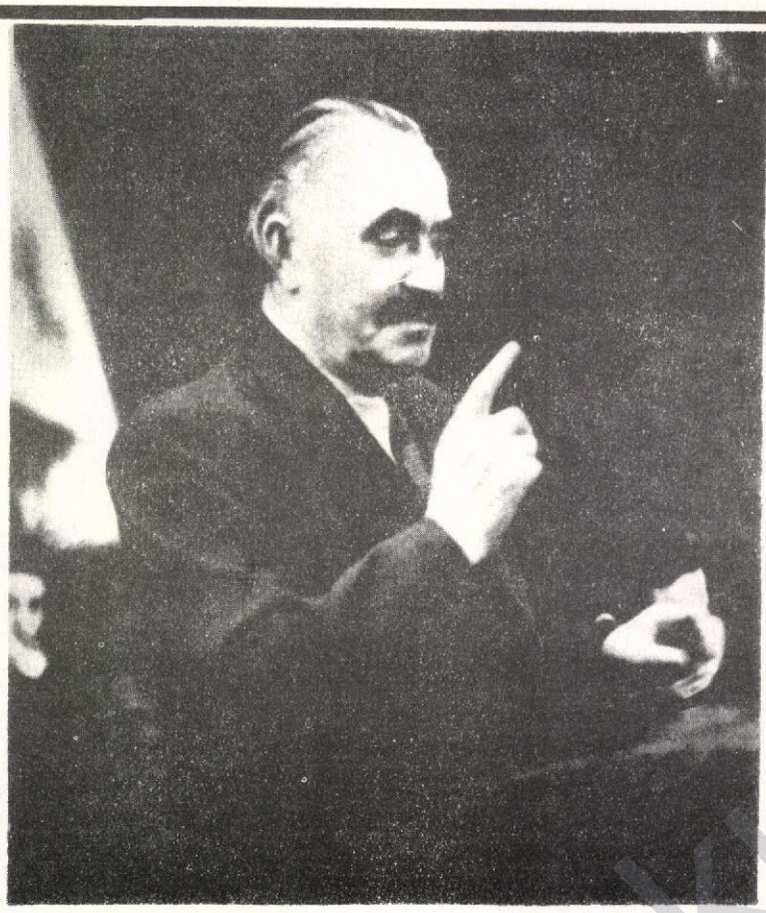

GEORGİ DİMİTROF 100 yaşında!

Bulgaristan proleteryasının ölümsüzleşen liderlerinden enternasyonalist savaşçı Dimitrov'u ölümünün 33. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Yoksul bir ailenin çocuğu olan Dimitrov 18 Haziran 1882'de Sofya yakınıdaki Rodmir kasabasında doğdu. Çocuk denilecek yaşta okulu bırakan Dimitrov, ailesine yardımcı olabilmek ve geçimini temin edebilmek için bir Matbaada mürretipliğe başladı. Genç yaşta sınıf bilincine eren Dimitrov, 15 yaşındayken Dar Sosyalistler döneminde Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisine üye oldu. Mücadeleciliği ve örgütleme yeteneği ile kendisini çevresine kabul ettiren Dimitrov 1904 yılında Bulgaristan Genel İşçi Sendika Birliğinin sekreteri oldu. Parti ve Sendika içerisindeki aktif mücadelesi ve yetenekleri ile kendini kabul ettiren Dimitrov 1910 yılında Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin merkez komitesi üyeliğine seçildi.

Parti merkez komitesi üyeliği ve sendika genel sekreterliğinin dışında 1913 yılında Sofya'dan milletvekili seçilerek,faşizm'in iktidara geldiği döneme kadar, parlemento içerisinde de mücadelesini sürdürdü.

Bulgaristan'da 17 Ekim Sovyet devriminin de etkisi ile Proleteryanın ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesi gelişmeye başladı. Bulgaristan emekçilerinin mücadelesinden korkuya kapılan Bulgar büyük burjuvazisi 1.Dünya savaşının da etkisiyle ağırlaşan ekonomik bunalımın yükünü emekçi halk yığınlarına yüklemek,emekçi halk yığınlarının gelişen mücadelesini bastırmak için Çiftçi Birliği iktidarını bir darbeyle devirerek faşist diktatörlüğü oluşturdu.

Faşist darbenin gelişini Burjuva klikleri arasındaki bir çatışma olarak değerlendiren,darbenin faşist niteliğini göremeyen BKP daha sonra tavırlarının yanlış olduğunu, darbenin faşist bir darbe olduğunu tespit etti ve faşist diktatörlüğe karşı halk ayaklanmasını gerçekleştirmek için hazırlıklara girişti. Dimitrov'un da içinde yeralmış olduğu Komite tarafından 23 Eylül 1923 de dünyanın ilk anti-faşist halk ayaklanması başlatıldı. Başlatılan bu halk ayaklanması faşist diktatörlük tarafından bastırıldı. Bu ayaklanmada binlerce BKP üye ve taraftarı öldürüldü. BKP büyük bir darbe yedi. Ayaklanmanın başarısızlığa uğramasından sonra Dimitrov yurtdışına çıkmak ve mücadelesini yurtdışından sürdürmek zorunda kaldı.Ülkesindeki anti-faşist mücadeleyi yurtdışında sürdüren Dimitrov, aynı zamanda Komintern Yürütme Kurulu üyesi olarak da çalışmalarını devam ettirdi.

Dimitrov Almanya'da bulunduğu sırada Hitlerci faşistlerin düzenledikleri bir provakasyon hareketi olan Reichstag(Millet Meclisi) sabotajını düzenleyen bir kişi olarak Nazi mahkemesi tarafından tutuklandı. Mahkemeyi Faşizmin yargılandığı bir alan haline getiren Dimitrov, Reichstag yangınının Alman faşistleri tarafından tertiplenmiş bir provakasyon olduğunu açığa çıkardı.Dimitrov'un dünyada yankılar yaratan bu savunması sonucu çok aciz bir duruma düşen faşist Nazi mahkemesi, Dünya çapında gösterilen dayanışmanın da etkisiyle Dimitrov'u serbest bırakmak zorunda kaldı.

Faşist mahkeme tarafından serbest bırakılan ve SSCB vatandaşlığına kabul edilen Dimitrov 27 Şubat 1934'de SSCB'ye gitti.SSCB ye gidişinden sonra, 1923 Eylül anti-faşist halk ayaklanmasının yenilgisinden sonra BKP merkez komitesinde etkin duruma gelen sol sekterlere karşı Parti içindeki mücadeleyi yoğunlaştırdı ve 1934'de sol kliğin yenilgisinden sonra Parti genel sekreteri oldu.

Partisinde ve Kominternde yapmış olduğu başarılı çalışmalarla kendini uluslararası Proleterya hareketinde kabul ettiren Dimitrov, 1934 yılı sonlarına doğru Komintern genel sekreterleğine getirildi. Komintern genel sekreterliği döneminde uluslararası

www.arsivakurdi.org

Proleterya hareketi içindeki çalışmalarını daha da yoğunlaştıran Dimitrov, dünya çapında yürütülen faşizme ve emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadele de en ön saflarda yerini aldı.Faşizmin sınıfsal analizi, faşizmi doğuran nedenler, faşizmin kitle temeli, faşizme karşı birleşik cephe ve faşizme karşı mücadele yöntemleri gibi teorik meselelere açıklık getirerek Bilimsel Sosyalizme teorik katkılarda bulundu.

2. Dünya savaşı döneminde faşist Almanya'nın yanında yerini alan faşist Çar Boris diktatörlüğü 1941 yılında faşist Alman ordu birliklerini Bulgaristan'a davet etti. Bulgaristan'ı demokrasi güçlerine ve Sovyetler Birliği'ne karşı bir üs haline getirdi. Bulgaristan'daki faşist diktatörlüğün bu gerici politikasına karşı çıkan BKP tüm anti- faşist güçleri 1942 yılında tek bir cephede birleştirerek Vatan Cephesi'nin kuruluşuna önderlik etti. Vatan Cephesi'nin kuruluşundan sonra faşist diktatörlüğe ve faşist Alman ordularına karşı Partizan savaşı yürütülmeye başlandı. 9 Eylül 1944'de, Partizan savaşı Sovyet kızıl ordusunun da yardımıyla anti-faşist halk ayaklanmasına dönüştü. Ayaklanma başarıya ulaştı ve Vatan Cephesi iktidara geldi.

Bulgaristan'da 1 Kasım 1946 Parlemento seçiminden sonra kurulan Halk Meclisi'nin başkanlığına getirilen Dimitrov, daha sonra Devlet başkanlığına getirildi. Bulgaristan'da halk demokrasisinin kurulması ve Sosyalist inşa çabalarında da önemli bir rol oynayan Dimitrov 1949 yılında öldü.

Dimitrov'un ölümüyle onun mücadelesi durmadı. Binlerce Proleterya savaşçısı bugün Bulgaristan'da sınıfsız ve sömürüsüz bir toplum yaratmak için savaşıyorlar. Günümüzde anti-faşist mücadele daha geniş boyutlarda gelişerek devam ediyor. Dimitrov ' u andığımız bu günlerde O'ndan öğreneceğimiz çok şeyin olduğunu bir daha vurgulayalım.

(Say.23'ün dev.)

işleri Bakanı, siyasi partileri kapatabilecek." (2)

Yeni anayasa tasarısında bunların dışında, işçi sınıfı ve emekçi halkın yıllarca mücadele sonucunda kazandıkları bazı temel haklar da gaspediliyor. Demokratik kuruluş ve sendikal çalışma faaliyetleri tamamiyle işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisinin çıkarlarına uygun bir hale getiriliyor ve Lokavt tekrar bir hak olarak "yeni anayasa"ya geçiyor. "Siyasi amaçla grev ve lokavt, dayanışma grev ve lokavtı, genel grev ve lokavt, iş yeri işgali verim düşürme ve direnişler yasaktır." "Dernekler siyasi amaç güdemezler. Siyasi faaliyetlerde bulunamazlar, siyasi destek göremezler ve onlara destek olamazlar, meslek kuruluşlarıyla ortak hareket edemezler. Dernekler,gecikmede sakınca bulunan hallerde hakim kararına kadar yetkili merciin emriyle faaliyetten alıkonacağı gibi, iç işleri bakanlığıca da kapatılabilir."

Kuşkusuz, "yeni anayasa" üzerinde durulması gereken daha bir çok nokta var. Fakat bilindiği üzere, bu anayasanın tam metni henüz açıklanmamıştır. (Metin baskıya verildiğinde yeni anayasa'nın tam metni açıklanıyordu). Yukarıya aktardığımız bir kaç nokta da, son günlerde basına yansıyan bir kaç temel noktadır. Ama bununla beraber, bu temel noktalar dahi faşist cuntanın gerçek niyetini ortaya sermektedir.

Nitekim yeni anayasa ile, devletin temel kurum ve kuruluşları Devlet başkanının denetimi altına giriyor; Meclisin çıkardığı yasaları devlet başkanı uygun görürse kabul edecek, uygun görmezse veto edebilecek,uygun gördüğü zaman meclisi feshedebilecek,yargı organları üyelerini atayabilecek. Ayrıca Milli Güvenlik Kurulu, Devlet başkanının denetiminde çalışan Cumhuriyet divanı ile bağlantılı olarak çalışabilecek.

Ancak, faşist cuntanın tüm bu uygulamaları, bir avuç satılmış işbirlikçi tekelci burjuvazi dışında, toplumun diğer sınıf ve katmanlarının çıkarlarıyla çatışmaktadır. Bundan dolayı, tüm bu baskı zoraki uygulamalar, eşyanın tabiatı gereği beraberinde tepki ve muhalefeti de getirecektir. Ama bu muhalefetin, devrimci bir önderliğe kavuşup, somut şartlara uygun ve faşizme karşı doğru bir çizgide gelişmediği müdetçe başarıya ulaşması düşünülemez.

Demek ki, faşist cuntanın tüm bu barbarlık ve baskı uygulamalarına karşı oluşmuş ve oluşacak toplumsal muhalefeti örgütlendirip, anti-faşist mücadelede yerlerini alabilmeleri için,Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin önünde acil ve ertelenemez görevler beklemektedir. Bu görev faşizme karşı geniş halk kitlelerini seferber eden, ona doğru devrimci bir yol gösteren, iki ülke temelinde oluşması gerekli olan anti-faşist, anti-şovenist (UKKTH temelinde), anti-emperyalist cephenin oluşumu önündeki tüm engel ve prüzlerin kaldırılmasıdır.

(1) Basından, 16 Haziran
(2) Basından, 8 Temmuz

www.arsivkurdi.org

KÜRDİSTAN
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

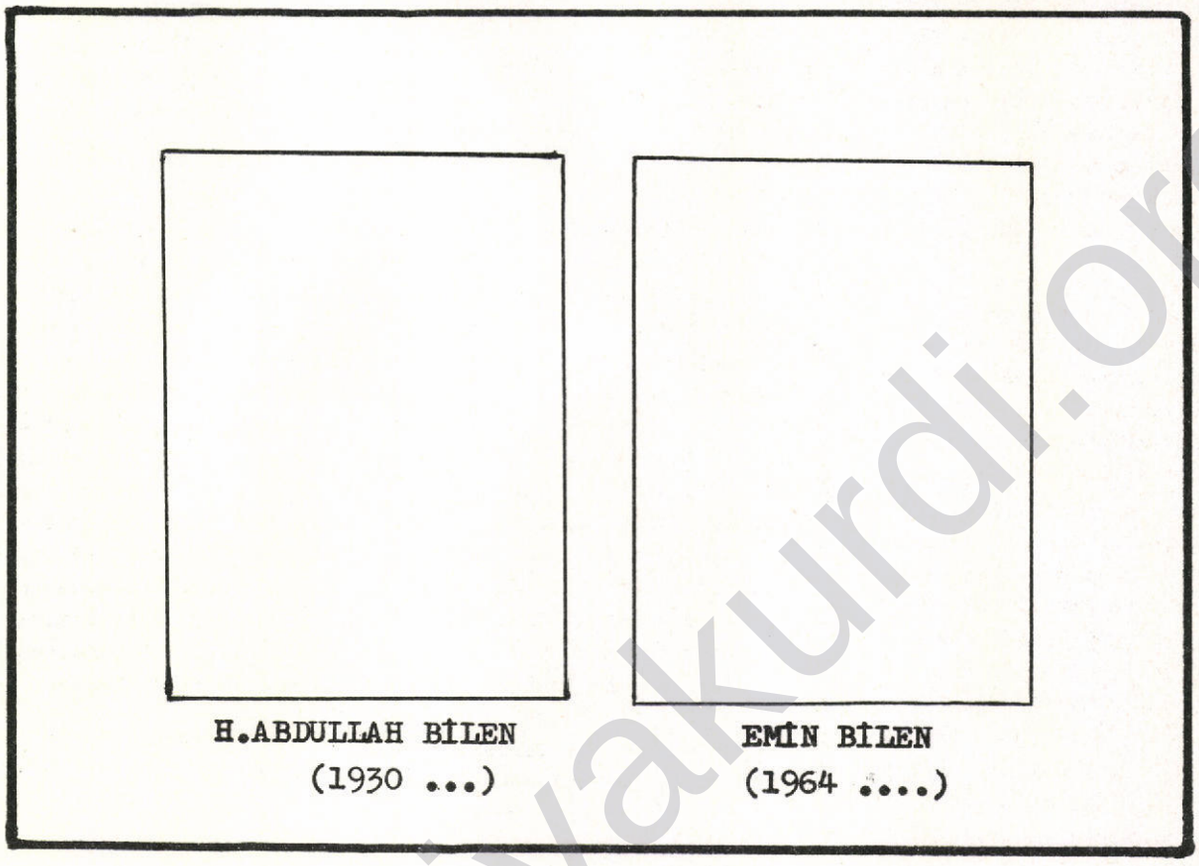

H.ABDULLAH BİLEN
(1930 ...)

EMİN BİLEN
(1964 ....)

H. Abdullah Bilen, 1930 yılında Silopî'nin Basurîn köyünde doğdu. Sınıf olarak orta köylü olmasına rağmen, her şart altında hiçbir fedekarlıktan kaçınmayan gerçek bir yurtseverdi.

Kürt ulusal hareketine katılışı ve siyasal mücadeleye girişi, 1961'de Irak Kürdistan'ında (Güney Kürdistan) başlayan IKDP önderliğindeki Kürt hareketine duyduğu sempati ile başlar.

1965 yılında kurulan TKDP' nin saflarında yerini aldı. 1975 yenilgisi ve ardından 1976'da GK. (Geçici Komite) önderliğinde başlatılan harekete yurtsever ce yardımlarıyla destek oldu.

1975'ten başlayarak TKDP içinde başlayan muhalefet hareketi , 1977'teki 3. Parti kongresinde bir ayrışma noktasına geldi. Bir tarafta devrimci-demokrat ve Sosyalistlerin oluşturduğu ilerici blok, diğer taraftan ise,burjuva feodal güçlerin oluşturduğu burjuva milliyetçi blok. H.Abdullah Bilen hiç teredüt etmeden ilericilerden yana tavır aldı. Sonra TKDP-KUK hareketinin saflarında yerini alarak bölgede feodal-burjuva güçlere ve burjuva milliyetçi çizgiye karşı yoğun bir mücadele verdi.

Bölgede feodal-burjuva güçlerin teşhir ve tecrit edilmesinde O'nun katkıları çok büyük oldu. Sınıf çıkarları tehlikeye giren bu gerici güçler, son kozlarını da oynadılar. H?Abdullah Bilen ve oğlu Emin Bilen 23 Mayıs 1979 tarihinde Cizre'den Basurine köyüne dönerken burjuva-feodal uşaklar tarafından yolda pusu kurularak şehit edildiler.

Uzun yıllarını Kürt ulusal hareketine veren H.Abdullah Bilen ile 1964 doğumlu olup, o zaman daha ortaokul öğrencisi olan oğlu Emin Bilen'in katledilmeleri bölge halkı arasında, devrimcilerin düşmanı olan feodal gerici unsurlara ve burjuva milliyetçilerine karşı büyük bir nefret uyandırdı. Onlar, Kürdistan'da ilerici, devrimci ve sosyalist düşünce ile burjuva milliyetçi düşünceler arasındaki kıyasıya mücadelenin ilk kahramanlarından - dır. Kürdistan halkı ve bölgedeki yoksul halkımız onları unutmadı ve unutmayacaktır.

DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSUZDUR !

www.arsivakurdi.org

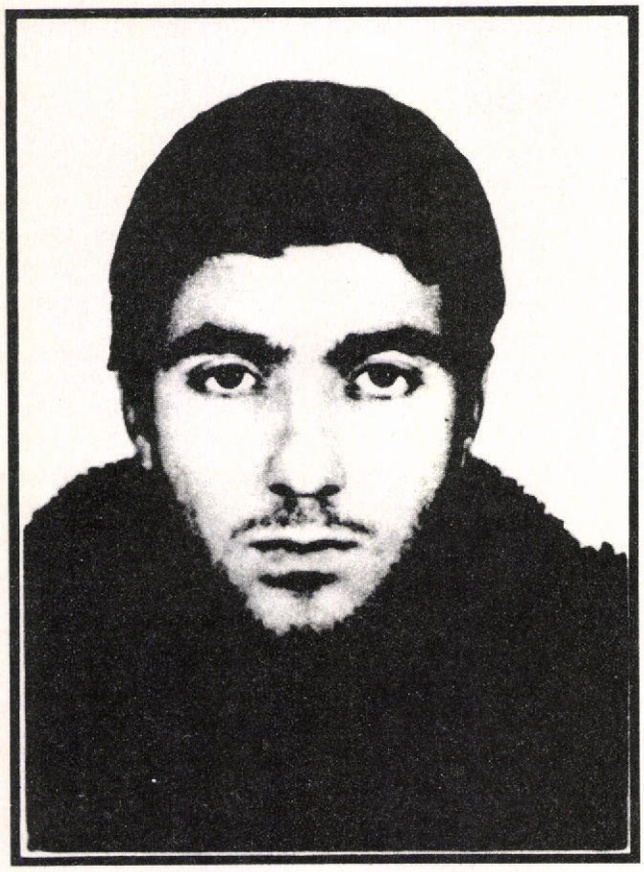

MUHARREM AYDIN

26 Haziran 1981, Profesyonel devrimci, komünist militan MUHARREM AYDIN'ın Kürdistan halkı'nın gönlünde ve bilincinde ölümsüzleştiği bir gündür !...

MUHARREM AYDIN, Kürdistan Ulusal Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesine yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak katıldı. Devrimci mücadeleye aktif olarak katıldığı günden ölümüne kadar, halkının ve sınıfının kurtuluşu mücadelesinde bir "öncü komünist olmaya çalıştı.

Teorisi ve pratiğiyle proleterya nın ideolojisine olan bağlılığını her yerde kanıtladı. Ezilen ulus milliyetçiliği, sosyal şovenizm, revizyonizm, oportunizm, reformizm ve her türlü sapmaya karşı çetin bir ideolojik mücadele verdi ve kendini de bu mücadele içinde geliştirdi. Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizminin ilkelerini en katı bir şekilde savundu. Şöyle diyordu; " Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizmi düşüncesi, ancak, sapmalara karşı mücadele içinde gelişebilir. En doğru olan politika devrimci ilkelere dayanan politikadır.İlkelere bağlılık , komünistim diyen her insanın temel hareket noktasıdır. Devrime ve halkın özgücüne güven ilkesi ise, Ülke devriminin temelidir."

O'nun yaşamı, her yönüyle proleterya devrimciliğinin en güzel örneği oldu. Her şeyini halkına ve temsil ettiği sınıfa adadı. Disiplin, fedekarlık ve devrimci alçak gönüllülük yaşamının temel ilkeleriydi. Ve proleterya partisinin inşasını Kürdistan devrimci hareketinin temel bir görevi olarak görüyordu.

Sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün iktidara geldiği 12 Eylül 1980 tarihinden sonra,başlayan yeni dönemde, yeni görevler, yeni sorumluluklar O'nu bekliyordu. Bu yeni dönemde devrimci hareketin zorlukları,görev ve sorumlulukları kat kat artmıştı. Devrimci mücadelenin yolu, daha çok engebeli, dolambaçlı ve sarp laşmıştı. Bu engebeli,dolambaçlı ve sarp yolda yürümek, bundan böyle kolay değildi. Dökülenler, kırılanlar olacaktı. O, komünist bir militan olarak bunu iyi biliyordu: "BİZLER, BUNDAN BÖYLE DAHA ZORLU BİR MÜCADELEYE ATILIYORUZ!.. ÖNÜMÜZDE ZOR VE AĞIR GÜNLER VARDIR!.." diyordu.

MUHARREM AYDIN "...zor ve ağır günler.." in mücadelesine hazırlanırken, 26 Haziran 1981'de (.. ...) da sömürgecilerin faşist militarist güçleri tarafından pusuya düşürülerek kahpece şehit edildi. Sıkılmış avuçlarında,tel örgülerle dört parçaya bölünmüş Kürdistan topraklarının sıcaklığıyla ölümsüzleşti. O'nu,tel örgülerle dört parçaya bölünmüş Kürdistan halkının devrimci mücadelesi yaşatacaktır.

Birinci ölüm yıldönümünde O'nu saygıyla anıyoruz!...

Abdülkadir Yoldaş; 1957 yılında Derik'e bağlı Meşkinan köyünde dünyaya geldi. Orta halli bir ailenin çocuğuydu. Babası yurtsever biriydi ve çocuklarını hurdacılık yaparak geçindiriyordu. 1977 öncesi hareketimiz safların da yer almıştı ve kendisini M- L silahlandırmaya çalışıyordu.

Orta halli bir ailenin çocuğu olduğu için, babasının hurdacı dükkanında çalışmak zorunda idi. Bütün bunlara rağmen, esas olarak kendisini profesyonel çalışmaya çekmek istiyordu.Çalışmalarıyla kısa sürede bölgede ve kitleler arasında sevilmeye başlandı. İdeolojik planda burjuva milliyetçi örgüt ve düşüncelere karşı amansızca mücadele sürdürüyordu.

Abdülkadir yoldaş, Kürdistan Ulusal ve Toplumsal kurtuluş mücadelesinde proleteryanın öncülük rolünün önemini kavramıştı . Bu nedenle, mücadele hayatını bu çizginin üzerine oturtmaya çalışıyordu. O'nun mücadele bayrağını daha yükseklere çıkaracağız.. Anısı mücadelemizde yaşıyor !...

www.arsivakurd.org

24 Ocak kararları, faşist cuntanın ekonomi politikasının özü ve sonuçları (1)

A) İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİNİN EKONOMİYİ YENİDEN DÜZENLEME İSTEĞİ:

12 Eylül darbesinin temel amaçlarından biri de, ekonominin yeniden düzenlenmesidir. Darbe öncesi dönemde benimsenen politika Türkiye ekonomisine yeni bir yön vermeyi amaçlıyordu. Ancak, mevcut iktidarlar, tekelci burjuvazinin içine düştüğü çok yönlü bunalım ortamında ve gelişen toplumsal muhalefet karşısında benimsenen bu yeni ekonomik politikayı uygulama gücüne sahip değillerdi. 12 Eylül'den önce, tekelci burjuvazi, yürürlükte bulunan mevcut yol ve yöntemlerle temsilcileri olan siyasal partilerine dayanarak uygulayamadığı bu ekonomik politikasını, ancak, devletin yoğunlaşmış politik gücünü kullanarak uygulama alanına koyabilirdi. Bu nedenle 12 Eylül hareketinin hedeflerinden biri de budur.

Sömürgeci faşist cuntanın bu günkü ekonomik politikası "24 Ocak" kararlarının bir devamıdır. 24 Ocak kararları; emperyalist kuruluş ve tekellerin istem ve çıkarları doğrultusunda, sömürgeci, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisinin, ekonomi ve son aşamada, devlet ve o'nun kurumlarıyla, toplumsal yaşamın tüm alanları üzerinde salt egemenliğini amaçlıyor ve bu amaçla da Türkiye ekonomisinin yukarıdan aşağıya doğru, belirlenen çıkar ortaklığı temelinde yeniden "biçimlendirilmesi"ni öngörüyordu.

Daha 12 Eylül faşist darbesinden önce, 24 Ocak kararları bu niteliklerinden dolayı, tekeldışı burjuva kesimlerin temsilcisi durumunda olan bazı siyasal partilerle geniş toplum kesimleri tarafından tepki ile karşılanıyordu.

Bilindiği gibi, burjuvazi, sınıf egemenliğini güçlendirmek ve amaçladığı yeni sömürü oranlarıyla yeni sömürü biçimlerini hayata geçirmek için, daima şiddet öğesine mutlak bir zorunluluk duyar. Tekelci burjuvazinin;en gerici, en şoven ve en barbar kesiminin şiddet ve baskısının yoğunlaştığı, sömürüsünün kat kat arttığı, ulusal ve toplumsal muhalefetin zorla bastırıldığı, emekçi yığınlar ile tekel dışı burjuva kesimler ve hatta tekelci burjuvazinin bazı kesimleride dahil olmak üzere, toplumun genel çoğunluğu üzerinde baskı ve şiddetin son sınırına kadar vardırıldığı faşizm'de ise; şiddet ve zor öğesi, ekonomik sömürünün derinleştirilmesinde, ekonominin ve toplumsal yaşamın yeniden düzenlenmesinde başvurulan en önemli bir araçtır.

Nitekim 12 Eyül hareketini gerçekleştiren faşist generaller cuntası iktidara geldikten sonra bütün uygulamalarını "dipçik zoru" altında gerçekleştirmiştir . Faşist cuntanın yaptığı ilk açıklamalardan biri de, 24 Ocak kararlarına dayalı ekonomik politikasının devam edeceği ve uygulaması önündeki engellerin kaldırılarak işlerlik kazandırılacağı oldu.24 Ocak kararlarının baş mimarlarından olan Turgut Özal, yeni dönemde de,yürürlükteki politikanın uygulayıcısı olarak görevlerine devam ettirildi. Oysa, meclis feshedildi, anayasa rafa kaldırıldı ve Turgut Özal'ın da bağlı bulunduğu siyasal Parti de dahil olmak üzere bütün siyasal partiler kapatıldı. Devlet yönetiminde, özellikle üst düzey bürokrat ve teknokratlar arasında yüzlerce görevlinin işine son verildi. Yerlerine cuntanın tespit ettiği, çoğu emekli asker olmak üzere, yeni görevliler atandı.

B) 24 OCAK KARARLARI VE FAŞİST CUNTANIN EKONOMİK POLİTİKASININ FELSEFESİ:

24 Ocak kararları emperyalist kuruluş ve tekellerin bir dayatmasıdır. Bu kararlara dayalı ekonomi politika ancak emperyalist ülkelerde uygulanabilir. Bağımlı ve geri kalmış ülkelerde normal koşullarda uygulama olanağı yoktur.

Bilindiği üzere 1970'li yıllarda, emperyalist sistemin artan ekonomik bunalımı birçok emperyalist ülkede işsizlik ve enflasyonun hızla büyümesine neden oldu. İç ve dış talep darlığı,stokların birikmesine, üretimin düşmesine yol açtı. Birçok işletme, finansman darlığı yüzünden zor durumlara düştü. Ekonomik ve sosyal bunalım kendini açığa vurdu.

1970'li yıllardan bu yana ekonomisi giderek zor bir duruma düşen ve bunalımı derinleşen emperyalist ülkelerden birisi de İngiltere oldu. Bu gün de İngiltere emperyalist sistemde ekonomik bunalım içindeki ülkelerin başında gelmektedir. Bugün Türkiye'de uygulanmakta olan 24 Ocak kararlarına dayalı ekonomik politika, 1970'lerden beri İngiltere'de uygulanıyor. Kaynağı M.Freidman'ın ortaya koyduğu ekonomik modele dayanan bu ekonomi politikası son derece tutucudur. M. Friedman'ın ekonomik görüşleri bir çok noktada faşist ekonomik görüşlerle çakışmaktadır. Yukarıda belirttik, bu ekonomi politikası, yani Friedmancı model, ancak emperyalist ülkelerde, ya da askeri ve faşist diktatörlüklerin iktidarda bulunduğu ülkelerde uygulanabilir. Friedman'cı ekonomik modelin uygulanabilmesi, Ingiltere'de olduğu gibi, ya emperyalist bir ülkede gelişmiş ve yerleşmiş bir liberal ekonomi sistemini varsayar, ya da otoriter rejimlerin varlığını, askeri ve faşist diktatörlüklerin iktidarını gerektirir. Nitekim bu model, çeşitli diktatörlük biçimlerinin iktidarda olduğu bazı latin Amerika ülkelerinde uygulanmaktadır. Faşizme geçişte, ekonomik, sosyal,

www.arsivakurdi.org

siyasal vb. alanda uygun düşen ön koşulların yaratılmasına hizmet eder.

Friedman'cı modelin özü, serbest piyasa ekonomisine dayanması, devletin ekonomiye müdahalede bulunmasına karşı çıkması,sıkı bir para, kredi politikası ve serbest faiz uygulamasına dayanmasıdır. Bu nedenle buna " Monatarist" (paracı) model de denir. Ekonominin düzelip gelişmesinde, kalkınmanın gerçekleşmesinde para, kredi ve faiz gibi araçlara öncelik tanıyan bir politikadır. Devletçiliğe, kamu denetimine,güdümlü piyasa uygulamalarına vb. karşıdır. Bu özelliklerinden dolayı tam bir liberal ekonomi sistemine (Lassier faire- bırakınız yapsınlar) dayanır.

Friedman modeline dayanan ekonomi politikası, İngiltere de dahil olmak üzere, uygulandığı ülkelerde bir başarı sağlamış değildir. Örneğin İngiltere ve Arjantin'de, aksine kapitalist düzenin çelişkilerini daha da derinleştirmiş, bunalımı arttırmış ve ekonomi üzerinde daha kötü sonuçlar doğurmuştur. Ingiltere' de enflasyon ve işsizlik artmış, üretim daha da düşmüştür. Arjantin'de ise, son zamanlarda hızlanan ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın temelinde,cunta yönetiminin benimsediği bu modelden kaynaklanan uygulamaların büyük bir etkisi vardır.

Bilindiği gibi kapitalist düzende, ekonomiyi idare etmede başvurulan bazı araçlar vardır . Bunlar mali araçlar (para,kredi, faiz politikası), idari araçlar- (Milli gelir kanunları, vergi ve Bütçe kanunları, plan ve Programlar, çeşitli idari ve yasal düzenlemeler) ve ekonomik araçlar (üretim, istihdam vb. politikaları)dır. Monatarist Friedman modeli bunlardan birincisine dayanıyor.

Ekonomide arz ve talep, üretim ve istihdam (üretim araçlarının kapitalist düzende azami kar ilkesine göre rasyonal kullanımı), gelir dağılımı, fiyat kontrolü vb. hep buna dayanır. Ekonomide anarşi ve rekabet, güçlünün zayıfı hızla piyasadan kovması,orta sınıfların yıkımı, küçük üreticilerin mülksüzleşmesi ve ekonomide hızlı bir merkezileşme bu politikanın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Nitekim 24 Ocak kararlarının uygulamaya konulduğu tarihten bu yana, Türkiye'de yaşanan da budur. 12 Eylül darbesi buna hız kazandırmıştır.

C) FAŞIST CUNTA İKTİDARI ALTINDA YAŞANAN DURUM:

12 Eylül darbesinden sonra yaşanan süreç, yanlızca bir avuç işbirlikçi, tekelci burjuvazinin işçi, emekçi ve geniş yoksul köylü yığınları azgınca sömürmesi , onları temel ekonomik, siyasal ve sosyal haklarından yoksun bırakması ile sınırlı değildir.Kuşkusuz esas amaç, tekelci burjuvazinin içine düştüğü ekonomik bunalımın yükünü işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların sırtına bindirmektir. (Zaten uygulamalar da bunu göstermiştir. İleride bunun üzerinde genişçe duracağız.) Bununla birlikte, 12 Eylül ' den sonra, tekelci burjuvazinin en gerici ve zorba kanadının; işçi sınıfı, emekçi kitleler , köylü yığınları ile birlikte, tekeldışı burjuva katmanları (orta sınıflar) dahil olmak üzere, tüm toplum üzerinde egemenliğini kurmaya çalıştığı, devlet zoruna dayanarak emekçi halklarımız üzerinde azgınca sömürüsünü gerçekleştirdiği, amansızca baskı ve şiddet uyguladığı bir dönem yaşanıyor. Hatta tekelci burjuvazi içinde bile en güçlü olan tekellerin, daha az güçlü olan tekeller üzerinde nihai olarak egemenliklerini kurmak için çalıştığı ve bu amaçla da sermaye piyasasında, üretim ve dağıtım alanında, devleti ve onun kurumlarını tam olarak denetim altına almada, kısaca hayatın her alanında, şu ya da bu düzeyde çatışma ve rekabetin sürdüğü bir dönem yaşanmaktadır. Dönemin önemli uygulamalarından biri de,burjuvazinin bir kesiminin (iri ve güçlü tekelci burjuvazinin) diğer kesimleri (tekeldışı burjuva katmanları) zor dahil, çeşitli yollarla mülksüzleştirmeye çalıştığı, onları üretim araçlarından kopartarak zorla yoksullaşmış yığınlar arasına sürüklediği bir dönemden geçiliyor olmasıdır.

Türkiye ekonomisinde bir dönemdir gözlemlenen olgular (Şirket ve Banker iflas ve tasfiyeleri , orta katmanların iş yapamaz hale gelmeleri ve artan bir ekonomik çöküntü içine girmeleri,sermayenin ve diğer üretim araçlarının sayılı ellerde toplanma sürecinin hızlanması vb.) tüm çıplaklığıyla bize, kapitalistin kapitalist tarafından mülksüzleştirilmeye, birçok küçük ve dağınık sermayenin, birçok büyük sermayeye dönüştürülmeye çalışıldığını gösteriyor. Tekelci burjuvazinin en üst düzeyde çıkarları esas alınarak, sermayenin dağılımında yeniden düzenlemeye gitmek emperyalizme bağımlılık ilişkileri ve Türkiye ekonomisinin özgül koşullarının olanaklı kıldığı oranda, birikim, yoğunlaşma ve merkezileşmenin yoğunlaşması.Cuntanın uygulamalrı, yeni iktisadi sosyal, siyasal ve idari düzenlemeler buna yöneliktir. Cunta yönetimi ve onun hizmetinde olanlar bunu saklamıyor, bilakis cesaretle ilan ediyorlar.

Turgut Özal, 26 Haziran 1982de gazetecilere yaptığı bir açıklamada şöyle diyordu; "Türkiye bir sistemden diğerine geçiyor. Türkiye'de yapısal bir düzenleme yapılıyor. Sanayi ve mali sistemin yapısında önemli değişiklikler oluyor. Bu değişiklikler sonuçta, iyi belirlenmiş bir sermaye piyasasının oluşmasına neden olmaktadır." (1) Turgut Özal'ın ifade ettiği bir sistemeden diğer bir sisteme geçişin kurbanları , bir avuç tekelcinin dışında,başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi sınıflardır. Turgut Özal Bussinnes International'ın hazırladığı "Türkiye üzerine yuvarlak masa Toplantısı"nda yaptığı konuşmada da şöyle diyordu;"Parlementer sisteme dönüldüğü zaman bugünkü ekonomi politika büyük bir değişiklik olmadan takip edilecektir." (2)

Turgut Özal'ın belirttiği şey

www.arsivakurdi.org

doğrudur. Türkiye'de hızlı bir değişme süreci yaşanıyor. Ekonomik alanda bu değişme birikim, yoğunlaşma ve merkezileşmeye doğrudur.

Yoğunlaşma, büyük çaplı yeniden üretime geçişi amaçlıyor.Bunun için de küçük ve orta ölçekli üretimin silinmesi gerekmektedir. Örneğin inşaat Sektörü; Türkiye ekonomisinin içine girdiği bunalımdan dolayı son yıllarda tam bir durgunluk içindeydi. Cuntanın ekonomi politikası ise bu sektörü yıkıma uğratmıştır. Yaygın bir şekilde varolan, küçük ve orta boy inşaat şirketleri sürekli olarak iflas ediyor veya artık iş yapamaz bir duruma geliyorlar. Ne büyük bankalar,ne de devlet bu küçük şirketlere kredi vermiyorlar. İnşaat malzemeleri fiyatları son derece yüksek olduğundan ve finansman yokluğundan, bu şirketlerin çoğu iş yapamıyor. Halbuki, birer büyük tekelci inşaat firması haline gelen bazı firmalara kredi veriliyor, hakları korunuyor, devlet destek ve garantisi sağlanıyor , kendilerine devlet eliyle pazar alanları dahi bulunuyor.Örneğin, Kuzey-Afrika ve bazı Orta - Doğu ülkelerine açılmış olan müteahitlik şirketleri son derece desteklenıyor. Ve bunlar gibi, inşaat sektöründe, dev tekelci firmaların kurulması amaçlanıyor.

Ekonomide tekelci yoğunlaşmayı hızlandıracak ve en üst sınırına vardıracak olan mekanizma,sermayenin gittikçe merkezileşmesi olgusudur. Bu dönemde Türkiye ekonomisinde önemli bir süreç yaşandığı için merkezileşme olgusu üzerinde durmak gerekir.Sermayenin merkezileşmesi; varolan sermaye birimlerinin dağılımındaki değişiklikten, toplumsal sermaye kütlesini oluşturan ayrı ayrı sermaye kısımlarının nicel gruplanmalarındaki basit, fakat hızlı bir değişimden oluşur. Yani sermaye birçok bireyin elinden çekilip, birkaç elde (tekelci şirketlerde, holding ve tröstlerde, banka ve birleşmiş banka tekellerinde) toplanır. Merkezileşen sermaye, önceki durumdan kat kat güçlü bir hal alır.Ekonomide belli bir sanayi kolunda, veya belli bir sektörde yatırılmış olan pekçok sayıdaki bireysel sermayeler, tek bir sermaye halinde kaynaştırılırsa, o sanayi dalında ya da sektörde merkezileşme en son sınırına varmış olacaktır.

Anonim şirketler, sermayenin merkezileşmesinde en etkili yollardan biridir. Daha sonra rakamlarla da ifade edeceğimiz gibi, Türkiye'de, son iki yılda anonim şirketlerin sayısı, diğer şirket türlerine göre hızla artmıştır. Uygulanan ekonomi politikanın, Türkiye ekonomisi üzerinde doğurduğu sonuçlar değerlendirildiğinde, pekçok elde toplanmış bulunan çok sayıdaki değişik biçimlerde dağınık sermayelerin hızlı bir yoğunlaşmaya tabi tutularak merkezileşme sürecine sokuldukları görülmektedir. Bu da, ekonomide ve toplumsal planda amaçlanan doğrultuda köklü değişmeleri hızlandırmış bulunmaktadır.

Bir araştırmaya göre, 1980'den bu yana yeni kurulan şirketlerin sayısı azalırken, varolan veya yeni kurulan şirketlerin sermayesinde hızlı bir artış meydana gelmiştir. Şirket sayısındaki azalmayı, ancak iflas, tasfiye ve değişik türde ve amaçta birleşme olgusu ile açıklamak mümkündür . Sermaye kütlesinin artması ve daha az sayıda şirketin elinde toplanmasını da, yoğunlaşma ve merkezileşme olgusu ile açıklamak olanaklıdır.

1980 yılında 9216 olan şirket sayısı, 1981'de 7690'na düşerken bu şirketlerin sahip olduğu sermaye miktarı da 1980'de 21. 144. 242 iken 1981'de 60.375.085'e ulaşmıştır. 1980 ile 1981 yılları arasında şirket sayısındaki değişme eksi yönden yüzde 16,5 tir. 1980 ile 1981 yılları arasındaki bu şirketlerin sermayelerindeki, artış oranı ise artı yüzde 185,5 tir. (3)

Bu neyi ifade ediyor? 24 Ocak kararlarının sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşmesine kazandırdığı sürat ve Türkiye ekonomisindeki dönüşümlerin, ara tabakaları hızla yokedeceği bir sürecin başlatıldığını...

D) TEKELDIŞI KESİMLERİN İFLAS ETMESİ VE TOPLUMU SARAN EKONOMİK ÇÖKÜNTÜ:

24 Ocak kararları yürürlüğe girdikten bu yana, tekeldışı kesimlerde uygun deyimle tam bir ekonomik durgunluk hüküm sürüyor. Bu kesimlerde işyeri kapanmaları, iflas ve genel olarak iş yapamamazlık seri bir hal almıştır.Toplum genel olarak bir ekonomik çöküntü içine girmiştir.

Para, kredi politikası, yüksek faiz uygulamaları ve takipedilen vergi politikası, piyasayı adeta işlememez hale getirmiştir. Adı esnaf olan herkes, örneğin ufak bir mahalle bakalı dahi, her yıl peşin olarak en az elli bin Tl. devlete vergi vermek zorundadır. Para sıkıntısı ve iç talep darlığından esnaf, zanaatkar, tüccar ve orta boy işletmeler zaten iflas halindedir. Sermaye-kredi piyasasında faiz oranları son derece yüksek olduğundan, işletme kredisi bulamayan, ayakta kalabilen küçük ve orta boy işletmeler de ekonomik yaşamdan çekilmek zorunda kalmaktadırlar. Bunların bir kısmı daha önce almış oldukları kredilerin birikmiş olan faizlerini dahi ödeyebilecek durumda değildirler. Devletin bu kesime daha önce sağlamış olduğu kredi, vergi ve yatırım indirimi teşvik primi vb. gibi yardım ve olanaklar da kesilmiş bulunuyor.

Bu koşullarda ticari hayatın normal olarak sürmesi düşünülemez. Piyasada tam bir anarşi ve güvensizlik hüküm sürmektedir.Nakit para bulunmadığından,piyasada işler senet, bono, poliçe ve benzeri itibari değerlerle yürütülüyor. Bu da kaçınılmaz olarak senet protestolarının artmasına neden olmakta, iflas olaylarına yol açmaktadır. Gerçek karşılığı olmayan finansman araçlarıyla iş yapan kuruluşlar karşılıklı olarak birbirlerini bağımlı hale getirmiş, bu da, bu bağımlılık zincirinin bir halkası durumunda olan kuruluşlardan birinin iflas etmesi halinde, zincirleme olarak iflas olaylarına yol açmaktadır. Kaptı kaçtı takımı olan

www.arsivakurdi.org

Banker türedileri ise, bu işin tuzu biberi oldu. Birçoğu bankerlerden yüksek faizle kredi alan kuruluşlar, bankerlik müesseselerinde görülen bir aksaklık karşısında doğrudan etkilenmektedir. Örneğin, 29 Aralık 1981 tarihli gazetelerin verdiği bir haberde şunları okuyoruz;"Banker Servet'in ölümü, İstanbul oto yedek parçası piyasasında zincirleme olarak 10 kuruluşun zor duruma düşmesine neden olmakta ve bazılarının iflas etmesine yol açmaktadır. Bu kuruluşlar, banker Servet'ten aldıkları vadeli borç ve ticari senetlerle iş görüyorlardı."

Türkiye ekonomisinin içine düştüğü bunalım ve genel olarak artan ekonomik rekabet ve çatışma, orta tabakaları hızla etkilemekte, yokolmalarını çabuklaştırmaktadır. Küçük burjuvazinin nüfusun önemli bir yüzdesini oluşturduğu ve orta tabakaların yaygın olduğu Türkiye gibi bir ülkede, yakın gelecekte doğuracağı ekonomik, toplumsal ve siyasal sonuçlar bakımından, bunun üzerinde dikkatle durmak gerekir.

Şimdilik, orta sınıfların bu durumunu, artan iflas olayları ile senet protestoları gözle görülebilir bir şekilde ortaya koymaktadır. Resmi kaynaklardan yansıyan bilgilerle bir örnek vermek gerekirse, örneğin; 1982 yılının ilk dört aylık döneminde , toplam değeri 68,3 milyar Lirayı bulan 718 388 adet ticari senet protestoya uğramıştır. (4) Hesaplamalara göre senet protestolarında 1981 yılının aynı dönemine oranla 1982'nin ilk dört aylık süresi içinde protesto edilen senetlerin değerindeki artış oranı yüzde 103,3 tür. 1980 yılının ilk dört aylık dönemine göre de yüzde 364,6 oranında bir artış olmuştur. Protestoya uğrayan senet sayısındaki artış oranı ise şöyledir; 1982de ilk dört aylık süre içinde protesto olan senet sayısı, 1981'in aynı aylarına göre yüzde 13,4, 1980'ne göre de, yüzde 42,1 oranında büyüme göstermiştir. Yine hesaplamalara göre 1981'de toplam 136,8 milyar Liralık 1 Milyon 671 bin dolayında senet protestoya uğramıştır. Senet protestoları çoğu zincirleme olarak birbirini takipediyor. Ödeme güçlükleri, piyasadaki anarşinin en önemli faktörlerinden biri olmaktadır.

Dikatten kaçmayan bir olay da senet protestolarının en çok büyük kentlerde görüldüğüdür.Örneğin, senet protestolarında birinci sırayı Istanbul, ikinci sırayı Ankara, üçüncü sırayı da İzmir alıyor. Bunun esas nedeni, rekabet ve savaşın hızlı olduğu, tekellerin ve büyük sermayenin baskısının doğrudan ve en fazla olduğu yerlerin başında büyük kentlerin geldiğidir. Ayrıca iç talep darlığı ve finansman sıkıntısının en fazla büyük kentlerdeki orta kuruluşları etkilediğidir. Sonra, büyük kentlerde, ekonomik değişmeleri, iflas,tasfiye ve protesto olaylarını izleyip kaydetmek daha kolaydır.Bunalım dönemlerinde, ekonomik değişim süreçlerinde, yıkım ve iflas olayları vb. genellikle önce metropol kentlerde ortaya çıkar. Ardından dalgalar halinde metropol kentlerin uzantısı haline gelmiş olan alanlara yayılır.

- Devamı gelecek sayıda -

(D ûmahîka rûp. 18)

binin.

Armanceke wan dın ji ewe ku hêzênpêşverû yên Lubnanê bıpeyıxinın û helbıjartına ku wê nêzik çêbe lıgor xwestınên xwe pêkbinın. Ew dıxwazın derb lı gelê Suriyê dostê Fılistinê yê dılsoz û hukumeta Suriyê ku siyasetek dıji siyonizmê dajo lêxın û wê qels bıkın.

Rewşa şerê İran û Iraqê ya iroyin û ruxandına rejima Saddam, emperyalista dıtırsine. Emperyalist û paşverûtiya Ereba dıxwazın ketına Seddam rawestinın û ev jı feyda wan e.

Ew bı şer û zılmê û xerqandına mıntiqê bı xwin û agır nekarın armancên xwe pêkbinın. Gerek bê zanin ku, hetani doza gelê Fılistinê lı gor xwestınên wan yên siyasi bı tehreki edlayi neyê helkırın, lı mıntiqê aşiti û ıstıqrar pêknayê.

Çımki gelê Fılistinê jı bo dozek heq û rızgariya netewi şer dıke. İnsaniyat şahide ku, ewbo doza xwe bı qehremani şer dıkın. Dıvê şerida dostên dılsoz yên gelê Fılistinê gelek ın.

Serida Yekitiya Sovyet, hemû welatên sosyalist , hêzên netewi-rızgarixwaz û pêşverû yên dınê pıştgırîya gelê Fılistinê û hêzên pêşverû yên Ereb dıkın. Em dıkarın bı bawri bêjın ku, çerxa diroki wê bızıvıre û serketın wê a gelê Fılistinê be.

GELÊN TIRKİYÊ Û KURDISTANÊ...

Cunta ku lı Tırkiye ser hukm e, bı dev çı dıbêje bıla bıbêje bı rasti hevkarê İsrailê siyonist û emperyalizma Emerika Yekbûyi ye. Lı mantiqê şirikê êrişkeri û planên paşverû ye.

Endamên rêxistınên me yên çekdar, mılê xwe dane mılê têkoşerên Komela Rızgariya Fılistin û Tevgera Nıştimanperwer ya Lubnan şer dıkın.

Hevrên me bı xwin û canê xwe pıştgıriya gelên Tırkiyê, Kurdıstanê û Fılistin eşkere dikin.

- Bıla şan be jı bo evên ku dıji emperyalizmê, faşizmê siyonizmê dı şerda bı mêrxasi şehid dıbın!
- Bıji pıştgıriya gelên Tırkiye û Kurdistanê bı gelê Fılistinê re !
- SERKETIN YA GELÊ FILİSTİNÊ YE !

ALA RIZGARİ YEKİTİYA KED
(Emeğin Birliği)
TEVGERA RIZGARİYA TIRKİYE Û KURDISTAN
Û KURDISTANA BAKUR (KURTULUŞ)
RIZGARVANEN NETEWEYE KURDISTAN (KUK)
TEKOŞIN
PARTİ KARKERİ KURDISTAN
PARTİYA KOMUNİST A TIRKİYE (YEKİTİ)(PKK)
(TKP-B)
PARTİYA SOSYALİSTA KURDISTANA TIRKIYE (PSKT)

12 Heziran 1982

www.arsivakurd.org

Değerli okuyucular,
Haziran ayı içinde elimize geçen aşağıdaki bildirileri,QÊRÎN'in 7 sayısında sizlere sunuyoruz.Önemli konuların işlendiği bu bildirileri hiç bir değişikliğe uğratmadan (ne imla, ne de içerik vb) olduğu gibi yayınlıyoruz.Faydalı olacağına inanıyoruz.

Xwendevanên hêja,
Ev belavokên jêrîn, ku di meha Hêzranê de çap bûne, em di vê hejmara Qêrîn de pêşkeşî we dikin. Di van belavokan de babetên girîng hatine nivîsandin. Em van belavokan bêî guhartin (ne bêjeyî û ne jî naverokî) çap dikin . Em hêvîdarin,ku em dê feyde belavokên jêrîn bibînin.

Qêrîn

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ 15-16 HAZİRAN ŞANLI DİRENİŞİ !

15-16 Haziran, Türkiye işçi sınıfı için anlamlı günlerdir. Bu günler işçi sınıfının mücadelesinde tarihsel ve şanlı bir direnişin sembolüdür!

12 yıl önce burjuvazi, 1967'de kurulan, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda mücadele yürüten DİSK'i kapatmak ve kazanılmış sendikal demokratik hak ve özgürlükleri yok etmek amacıyla saldırıya geçti. Bu amaçla bir dizi yasa önerileri hazırlanarak TBMM'ne sunuldu. Yasa değişiklikleri açıkça, işçi sınıfının zorlu mücadelelerle kazandığı sınıf sendikacılığı örgütleme özgürlüğünü,dolayısıyla DİSK'i hedefliyordu. Burjuvazi DİSK'i kapatarak, meydanı sarı Türk-İş sendikasına bırakmak ve "Tek Milli Sendikacılığı" getirmek istedi.Ve bu yolla işçi sınıfının mücadelesini kontrol altına almayı amaçladı. Ancak burjuvazinin bu istekleri kursağında kaldı, geri tepti. İşçi sınıfı buna müsaade etmedi. İşçiler DİSK'in çağrısına uyarak 15 Haziranda İstanbul ve İzmit'te üretimi durdurdular. Fabrikaları boşaltarak alanlara doğru aktılar. İşçilerin sendikal ve demokratik haklarına yönelen saldırılar karşısındaki bu yığınsal tepkisi Türkiye'nin dört bir yanında yankılandı. Sarı Türk- İş, burjuvazinin yasa değişikliği önerilerini desteklediği halde Türk-İş üyesi işçiler de şartelleri indirerek, DİSK üyesi sınıf kardeşlerinin mücadelesine katıldılar. İşçilerin bu kararlı direnişi karşısında burjuvazi telaşa kapıldı. Tüm polisini, devlet güvenlik güçlerini seferber etti. Polisler, işçilerin önüne barikatlar kurdular. İşçiler kanlı çatışmalarla barikatları yardılar. Polisler yetmedi, ordu müdahale etti, ardından sıkıyönetim ilan edildi. Yine de işçilerin bu şanlı direnişi kırılamadı. İşçilerin kararlı direnişi burjuvaziye korkulu rüyalar yaşattı. Sonunda çıkarılması düşünülen yasa değişikliği önerileri meclisten geri alındı. İşçi sınıfı bu eyleminde birçok şehid,yüzlerce yaralı verdi. Ama sendikal ve dekoratik haklarına uzanan elleri kırmasını bildi. Burjuvaziye önemli bir ders verdi. Öteyandan bu eylemle,mücadelede en kararlı sınıf olduğunu dosta da düşmana da gösterdi.

15-16 Haziran şanlı direnişinin 12. yılını kutladığımız bu günlerde, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar en acılı ve zorlu günleri yaşamaktadır.Faşist-askeri cunta daha darbenin ilk gecesinden itibaren açık şekilde işçi sınıfına saldırmaya başladı.Fabrikalar ablukaya alındı. Birçok işyerlerinde aylardır ekonomik-demokratik ve sendikal haklar için grevler sürüyordu. İlk iş olarak hemen grev alanlarına seri baskınlar yapıldı. Grev çadırları söktürüldü. Grevci işçiler gözaltına alındı. İşçilere zorla işbaşı yaptırıldı. İşçi sınıfına yönelik faşist diktatörlüğün saldırıları giderek daha da azgınlaştı.

İşçi sınıfının, sınıf ve kitle sendikası DİSK'in faaliyeti durduruldu. Yöneticileri gözaltına alındı ve faşist mahkemelerde düzmece iddialarla 52 yöneticisi idam istemi ile yargılanmaktadırlar.

Toplu sözleşmeler sistemi donduruldu. İşçilerin ücret artışları faşist cuntanın oluşturduğu kukla "Yüksek Hakemler Kurulu" tarafından belirleniyor. Cuntanın çanak yalayıcılarından oluşan bu kukla kurul da, işçi ücretlerini, ekonomik bunalımı işçilerin, emekçilerin sırtından aşmayı amaçlayan "24 Ocak Kararları" adıyla bilinen ekonomi-politikaya ve bu doğrultuda verilen direktiflere göre belirliyor. Fiatların yıllık ortalama artışı yüzde 60, birçok tüketim maddelerinde ise yüzde 200-300 dolayında iken, "YHK" ücret artışları için yüzde 10'luk bir artış öneriyor. "YHK" nun ücret artışları için belirlediği rakam, işlevini açığa vuruyor. "YHK" aslında, işçilerin ücretlerini dondurma kuruludur.

Özetle işçi sınıfının bugüne kadar mücadeleyle elde ettiği ne kadar siyasi, demokratik ve sendikal ileri kazanımlar varsa: faşist cunta bunların tümünü gasb etmiş bulunuyor. Bütün bu saldırılara karşı kuruluşundan beri işçi sınıfının mücadelesini burjuvaziye satan sarı Türk-İş, faşist - askeri cuntaya da teslim olmuş, işçi sınıfına saldırılarına da ortak olmaktadır.

Faşist cuntanın işçi sınıfımıza vurduğu bu kölelik zincirleri daha fazla devam edebilirmi? Elbetteki hayır !

Dünya ve ülkemiz mücadele pratiğinin kanıtladığı gibi çağımızın en kararlı ve devrimci gücü işçi sı

www.arsivakurdi.org

nıfıdır.

Türkiye ve Kürdistan bu gidişe daha fazla müsaade etmeyecektir. Her türlü örgütleri kapatılarak, silahsız bırakılmak istenen işçi sınıfının, faşist diktatörlüğe karşı nefreti her geçen gün daha da artıyor. 15-16 Haziran şanlı direnişini gerçekleştiren işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ülkelerimiz üzerine çöken faşizm belasını da def etmesini bilecektir. Halklarımız özgür olacağı baskısız ve sömürüsüz düzeni kuracaktır.

İLERİCİLER..! DEVRİMCİLER..! YURTSEVERLER..! SOSYALİSTLER..!

Bugün 15-16 Haziran direnişinin 12.yıldönümünde, Sömürgeci-Askeri Faşist diktatörlüğe karşı ortak mücadele platformlarının yaratılması görevi ile karşı karşıyayız. Bu nedenle, güçbirlikleri ve giderek Cephelerin yaratılması için görev başına!...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ 15-16 HAZİRAN ŞANLI DİRENİŞİ !

YIKILSIN SÖMÜRGECİ FAŞİST-ASKERİ CUNTA !

TÜRKİYE KÜRDİSTAN'I SOSYALİST PARTİSİ (TKSP)

ALA RIZGARİ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞÇULARI (KUK)

15 Haziran 1982

BIJÎ BERXWEDANA BI ŞAN YA 15 û 16'ê HÊZİRAN'ê A ÇİNA KARKERA !

15 û 16'ê Hêziran'ê, jı bo çina karkerên Tırkiyê rojên bımanene. Têkoşina çina karkeranda ev rojan, sembola berxwdanek diroki û bı şanın.

Beri 12 sala burjuvazi, jıbo ku DİSK'ê, (Konfederasyona Sendikên Karkerên Şoreşger)- sala 1967'da sazbu û lı gor prensibên sendika çini dıxebıtiya - bıgıre û maf û azadiyên dımoqratik jı ortê heline, êriş kır. Bı vê armancê, çend pêşniyari lıser hınek kanuna hazır kırın û şandın meclisê. Ev pêşniyariyan, bo gırtına DİSK'ê û rakırına mafê rêxıstını lı ser himê sendika sınıfi, hazır kıribun.Burjuvazi dıxwast DİSK'ê bıgıre û meydanê jı TÜRK-İŞê (Konfederasyona Sendikên Zer) ra bıhêle û bı vê çendê modêla "sendikatiya milli yek babet" bine û bı vê rê dıxwest têkoşina çina karker kontrol bıke. Lê ev xwestınên burjuvaziyê lı gewriya wi da ma û êrişên wi neçû seri. Çina karker rê neda van xwestekên burjuvazi. Karkeran roja 15'ê Hêziranê bı banga DİSK'ê, lı bajarên İstanbûl û İzmit'ê hasılat sekınandın. Fabrike vala kırın û berbı meydana ve meşiyan. Hemberê êrişên burjuvazi, dengê serhıldana karkera demekê kurt da, lı çar dorên Tırkiyê belavbû. TÜRK-İŞ'a zer, dı gel berevaniya pêşniyariyên burjuvazi ji dıkır, karkerên ku endamên wi bû, guh nedan wan û bı endamê DİSK'ê ra bırayên xwe yên karker ra ci gırtın tevê şerê wan bun.Burjuvazi lı hemberi berxwedana karkera şaş û mehfel ma. Hemû polêz û hêzên parêzgerê dewletê seferber kırın. Polêza pêşiya karkera asteng danin.Karkeran bı şerên xwini ev asteng rakırın. Polêz bı kêr nehatın, ordiyê mudexele kır, pıştra örfi idare ilan kırın. Lê nekarıbûn berxwedana karkeran bışkinın . Bı berxwedana karkeran burjuvazi xewên xırab ditın, Dawiyê ew pêşniyariya jı meclisê zıvırandın. Çina karker dı vê şerê xwe da çend şehid û bi seda bırindar da. Lê ew destên dırêjayiya mafên wi dımoqratik û sendikati bûbû şıkest. Dersek gıring da burjuvaziyê. Bı vi şeri, çina karker bı dost û dıjmınên xwe da xuya kırın ku, dı têkoşinê da çina bı biryar ew e.

Dı van rojên ku em 12 saliya 15 û 16'ê Hêziran'ê piroz dıkın, çina karker û kedkar rojên heri dıj - warda dıjin. Cunta leşkeri a faşist, hê jı şeva ewıl va bı êrişa çina karkera kır. Dora fabrika gırtın. Gelek fabrika da jı bo mafên dımoqrat û sendikatî bı mehan greva dom dıkır. Karê ewıl êrişê van dera kırın. Çadırên grev wana rakırın. Karkerên ku grev kırı bû, gırtın bın çav. Karkerên dın ji bı destê zorê dane xebıtandın.Êrişê cunta faşist her çû dıjwartır bû.

Xebatên DİSK'ê qedexe kırın û DİSK gırtın. Bırêvebırên wi gırtın bın çav û 52 bırêvebırên DİSK'ê bı cezên dardakırınê mahkeme dıkın. Ektanabazara navbera karker û sermiyandaran hate cemıdandın.Zêde kırına heqe rojên karkera bı destê 'Komita Lıhev kırına Bılınd" tê tespit kırın. Ku ev komite , ji cuntayê sazkıriye. Komite jı berdevkên cuntayê pêktên. Rojana karkera lı gor politika ku, bı navê "Qararatên 24'ê çileyê paşin" nas dıbe tê tespit kırın.

Zêdebuna salawexti ya buhayiyê sedi 60'e.Buhayiya hınek tışta sedi 200-300 e. Lê pêşniyariya "Komita Lıhevkırına Bılınd" bo zêdekırına rojana karkera sedi 10 e. Pêşniyariya "K.L.B" kar û wesfê wi dıde xuya kırın. "K.L.B" bı rasti, komita cemıdandına rojana ye.

Bı kurte bıri çı mafên hene, evên ku çina karkera bı têkoşinê dest xıstiye, cunta faşist tevê wi gesb kıriye. Lı hemberê wan bûyera TÜRK-İŞ teslimê cuntayê bûye. Pıştgıriya êrişên cuntayê dıke.

Ev zincirên koletiyê ku lı çina karkera xıstına hê zêdetır dom bıke? Bêşık na !

Tecrubê têkoşina dınê û welatê me ji ispat kıriye ku, qırna me da hêzê cıvakî heri şoreşger û bı biryar çina karkera ye.

Lı Tırkiyê û Kurdıstan'ê ji çina karker wê zêdetır qima xwe bı vê rewşê neyne. Hemû rêxıstınên çina karkeran hatıne qedexe kırın û dıxwazın bı vê

www.arsivakurdi.org

rengi ewbê çek bıhelın. Lê kin û nefreta çina karker roj bı roj lı hemberî cunta faşist zêde dıbe. Ew hêzên kedkar û sınıfa karkera ku rojên 15- 16'ê Hêziranê qewimandıne, we ev bela faşizmê ku lı ser welatên me da gırtiyê ji bızanıbın bıqewirının. Gelên me, wê sazûmana bê teda û kedxwari û bı azadi sazbıkın.

Geli Pêşverû, Şoreşger, Welatparêz û sosyalista! Dı roja 12 saliya 15 û 16'ê berxwedana Hêziran'ê da wezifên me lı hemberi cunta faşist, leşkeri û kolonyalist pêkanina hevkariyê ye. Bı vê sedemê jı bo pêkanina hevkariyê, pıştra cephe herepêş !

- BIJÎ BERXWEDANA BI ŞAN YA 15 û 16'ê HÊZİRAN'ê A ÇİNA KARKERA !

- BIRA LAWANBAR BIBE CUNTA LEŞKERİ,KOLONYALİST A FAŞİST !

KUK

(RIZGARİXWAZÊN NETEWİ YÊN KURDİSTAN) ALA RIZGARİ

PSKT

PARTİYA SOSYALİST A KURDİSTAN'a TIRKIYE

15 Hêziran 1982

FİLİSTİN HALKI KAZANACAKTIR !

Siyonist İsrail, Filistin, Lübnan ve Suriye halklarına karşı vahşi bir savaş başlattı. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler bu saldırganlığın arkasındadır.

Emperyalizm ve onun Orta Doğu'daki maşası siyonist düşmün bu korkunç savaşı başlatırken çok yönlü hedefler gözetmektedir.

Onlar son aylarda işgal altındaki Filistin topraklarında güçlenen mücadelenin silahlı Filistin direnişiyle bütünleşmesini engellemek,Filistin halkını köleci boyunduruk altında tutmak,Filistin direnişini kırarak aşağılık Fahd planını hayata geçirmek istiyorlar.

Lübnan ilerici güçlerini çökertmek, yaklaşan seçimlerle birlikte Lübnan'a kendi çıkarları doğrultusunda çözümler dayatmak da onların amaçları arasındadır. Onlar Filistin halkının kararlı dostu Suriye halkını ve anti-Siyonist politika güden hükümetine darbe vurarak zayıf düşürmeyi amaçlıyorlar.

İran-Irak savaşının bugünkü durumu, Saddam rejiminin çöküşe doğru gidişi emperyalizmi korkutuyor. Saddam'ın çöküşünü durdurmak da emperyalizm ve Arap gericiliğinin çıkarları arasındadır.

Kısaca bu savaş, bölgede ilerici güçlerden yana olan dengeyi, emperyalizm ve bölge gericiliği lehine düzenlemeyi amaçlayan bir adımdır.

Savaş ve zorbalıkla, bölgeyi kana ve ateşe boğmakla bu hedeflerine ulaşamıyacaklardır.Bilinmelidir ki, Filistin halkının haklı mücadelesi,siyasal talepleri doğrultusunda adil bir çözüme kavuşturulmadıkça bölgede barış ve istikrar sağlanamayacaktır !

Çünkü Filistin halkı haklı bir dava için, ulusal kurtuluşu için savaşıyor. İnsanlık şahittir ki,onlar davaları uğruna kahramanca savaşıyorlar!Bu savaşta Filistin halkı sağlam dostlara sahiptir.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler, dünya ulusal kurtuluşçu ve ilerici güçleri Filistin halkını ve ilerici Arap güçlerini destekliyorlar. Öyleyse inançla söyleyebiliriz ki, tarihi süreç işleyecek, zafer Filistin halkının olacaktır !...

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARI !..

Türkiye'de iktidarda bulunan Cunta lafta ne söylerse söylesin, gerçekte siyonist İsrail ve onun arkasındaki ABD emperyalizmi ile işbirliği halindedir. Bölgedeki saldırganlığın ve gerici planların ortağıdır.

Örgütlerimizin üyelerinden oluşan silahlı birlikler, Filistin Kurtuluş Örgütü Ve Lübnan Vatan hareketi savaşçılarıyla omuz omuza savaşıyorlar.

Yoldaşlarımız kanları ve canları pahasına Kürdistan ve Türkiye halklarının Filistin halkıyla dayanışmasını kanıtlıyorlar.

- Şan olsun Emperyalizme, Faşizme ve Siyonizme karşı Döğüşürken Ölenlere !

- Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Filistin halkıyla Dayanışması !

- Zafer Filistin Halkının Olacaktır !

ALA RIZGARİ EMEĞİN BİRLİĞİ KURTULUŞ

KUK TEKOŞİN

PKK TKP(B) TKSP

12.6.1982

GELÊ FILİSTİNÊ WÊ SERKEVE !

İsrailê siyonist hemberê gelên Fılistin,Lübnan û Suriyê dest bı şereki hov kır. Dı serida Emerika Yekbûyi û hemû hêzên emperyalist lı paş vê êrişê ne.

Emperyalizm û berdestıkê wi ya lı Rohılata-Navin siyonistên xwinxwar bı destpêkırına vi şeri gelek hedef danine ber çavên xwe.

Ewnaxwazın têkoşina lı ser axa Fılistinê ya bın destê İsrail'da ku her dıçe hêztır dıbe, bı berxwedana Fılistinê ya çekdariya bıbe yek û her weha dıxwazın gelê Fılistinê bın destê xwe kole bıhêlın berxwedana wê bışkinın û plana Fahd ya geni bı ci

(Dûmahîk di rûp.15'ê de)

www.arsivakurdi.org

NATO ZİRVE TOPLANTISI VE BARIŞ HAREKETİ

10 Haziran 1982 tarihinde,F.Almanya'nın başkenti Bonn'da NATO zirve toplantısı yapıldı. 30 Mayıs 1982'de İspanya'nın da katılımıyla sayıları 16'ya yükselen NATO ülkeleri, Bonn'da yaptıkları zirve toplantısında; tüm insanlığı ciddi bir şekilde tehdit eden, uluslararası gerginliği gittikçe sertleştiren,ezilen mazlum halkların ve işçi sınıfının alın terinden elde edilen milyarları silahlanmaya ayırma konusunda değişik görüşler öne sürmüşlerdir. Bundandır ki,NATO zirve toplantısının ağırlık noktasını da silahlanma oluşturmuştur. Bir yandan ABD'nin,şimdiye kadar eşi görülmemiş bir şekilde silahlanmadan yana tavrı, diğer taraftan da özellikle, Batı-Avrupa emperyalistlerinin, ABD'nin bu tavırlarına karşı, soruna temelli bir çözüm getirmeyen, ama kıyaslamada biraz daha ılımlı olan tavırları emperyalistler arası çelişkileri de açık bir şekilde yansıtmıştır.

NATO zirve toplantısında; ABD ile Batı-Avrupa emperyalistlerinin anlaşamadıkları diğer bir konu da, İsrail'in Lübnan ve Filistin halklarına karşı giriştiği soykırım harekatıdır.İngiltere-Arjantin savaşında,İngiltere'nin yanında yer alarak,ortak tavır takınan NATO üyesi ülkeler, İsrail saldırganlarının son eyleminde ayrı görüşleri savunmuşlardır. ABD'nin kesin olarak İsrail siyonistlerinin Filistin ve Lübnan halklarına karşı giriştikleri imha eylemini destekleyen ve desteklemekten de öte onları bizzat harekete geçiren pozisyonuna karşılık, diğer NATO üyesi, Batı-Avrupa emperyalist ülkelerinin bu saldırıya cılız da olsa çıkardıkları ses karşılık vermiştir. Çıkan bu cılız sesin ne denli samimi olduğu ayrı bir konudur. Ama, NATO zirve toplantısında güncel olan bu iki konuda da değişik tavırların gündeme gelmesi, özellikle ABD emperyalizminin; dünya'da silahlanmayı hızlandırarak uluslararası gerginliği arttıran, bölgesel savaşlar yaratarak bunları kışkırtıp büyük silah tekellerine sürüm alanı bulan ve böylece binlerce masum insanın yaşamını tehlikeye atan, en çılgın güçlerin başında geldiği düşüncesini bir daha doğrulamıştır.

Bu yılki NATO zirve toplantısının en önemli olaylarından biri de, kuşkusuz ki, İspanya gibi bir ülkenin emperyalizmin bu saldırgan kuruluşuna fiili olarak üye olduğunu açıklamasıdır.İspanya gibi bir ülke derken, bu ülkenin ilericiliğinden veya başka bir olumlu yönünün olduğundan bahsetmek istemiyoruz. Bu terimi kullanırken, İspanya'nın emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizmi için önemi büyük olan jeopolitik konumunu ima etmek istiyoruz. Zira, hazırlanan plana göre, ABD'nin orta menzilli füzeleri İspanya'ya yerleştirilerek, buradan doğu-Avrupa ülkelerini kendi ateş sahası içine alması tasarlanmıştır. Bunu bizzatihi emperyalizmin sadık uşakları olan İspanya yöneticileri dile getirmişlerdir. İspanya dışişleri ve Savunma bakanlıkları tarafından yapılan açıklamalar, ABD'nin ve NATO'nun çıkarlarına tam tamına denk düşmektedir. Buna göre, NATO'ya üye olmaları vesilesiyle birer açıklama yapan İspanya Savunma Bakanı Oliarf ile Dışişleri Bakanı Perez Llorca "... Nükleer silahların bundan böyle Brüxel'e yerleştirilmesine gerek kalmamıştır. Bu silahlar Madride de yerleştirilebilir." diyerek konu hakkındaki İspanya burjuva yönetiminin niyetini açıklamışlardır. Diğer taraftan, " Cruise Miseil" füzelerinin, İspanya'nın kuzeyinden Doğu-Avrupa ülkelerini kontrol altına alabileceğini, böylece NATO'nun WARŞOVA'ya karşı bir üstünlük kazanmasının mümkün olabileceğini yine resmi ağızlar açıklamışlardır.

Görüldüğü gibi, NATO'nun başı durumundaki ABD emperyalizmi İspanya'ya yerleştireceği bu nükleer silahlarla Doğu-Avrupa ülkelerini kendi ateş sahası içine alabilmek ve çıkmasını düşündüğü bir nükleer savaşta bu silahları İspanya'dan ateşlemeyi tasarlamaktadır. Sadece bu örnek bile, ABD'nin son dönemlerde " kartal tüylerini" çıkarıp, yerine " barış güvercinin" tüylerini yapıştıran devlet başkanı R.Reagan'ın barış teranelerinin ne denli samimiyetsiz ve emperyalistçe bir art niyeti içerdiğini göstermeye yeterlidir. İşte bu nedenledirki NATO zirve toplantısı;toplantıya katılan üye ülke temsilcilerinin alkışları arasında sona eren İspanya temsilcisinin konuşması ve İspanya milli marşıyla başlamıştır.

NATO zirve toplantısında üzerinde önemle durulan konulardan bir diğeri de, o dönemde Ingiltere-Arjantin arasında devam etmekte olan Falkland adaları üzerine çıkan savaş olmuştur. Toplantının yapıldığı günlerde savaş büttün şiddetiyle devam ediyor ve sürekli olarak şovenizmin körüklenmesine kaynaklık ediyordu. Daha önce ABD emperyalizmi - nin bu savaşta Ingiltere'yi destekleyeceği konusunda yapmış olduğu açıklama ve takındığı tavra paralel olarak, NATO'nun diğer üye ülkeleri de aynı tarzda tavır takınmışlardır. Yanlız bu tavır takınılırken, konunun kesinlikle bir NATO sorunu durumuna sokulmaması konusunda da açıklama yapmayı göz ardı etmemişler - dir. Halbuki sorunun bir NATO ve daha genel olarak emperyalist sistemin bir sorunu olduğunu kendileri de çok iyi biliyorlar.Ama çıkarları gereği, bazı konuları gündeme getirmelerini de onlardan beklemek de biraz fazla olur herhalde ! Bir yandan barıştan, özgürlükten, demokratik hak ve hukuktan bahsedip; diğer taraftan dünya mazlum halklarını birbirine kırdıran, kendi çıkardığı savaşlarda sözümona arabuluculuk yapıp yeniden prestij kazanma çabasında olan, hergün milyarları savunmaya ve silahlanmaya harca-

www.arsivakurdi.org

yarak, tüm insanlığı karanlık günlere doğru sürükleyen bu iflah olmaz kapitalist-emperyalist sistem her yönüyle tecrit olmuştur. Bu sistemin ateşli savunucuları, burjuva basını dahi, ister istemez bazı gizli(!) yönleri açığa vurmak zorunda kalıyor. Bir yabancı gazetecinin şu sözleri çok ilginçtir: "... Reagan, F. Almanya Başbakanı Schmid'e silahlanma için devlet bütçesinden ayıracağınız fonu yükseltin' dediği zaman, yemin ediyorum ki, Schmid'in yüzü tebessümden geçilmez bir hal alacaktır." İşte sorun bu kadar açıktır.

zirve toplantısında türkiye

NATO zirve toplantısında Başbakan Bülend Ulusu tarafından temsil edilen Türkiye sömürgeci-faşist yönetimi ise; bu toplantıda, özellikle 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesinden sonra sarsılan prestjini kazanma yönünde çaba sarfetmiştir. Dünya kamu oyu önünde gittikçe ipi pazara çıkan sömürgeci-askeri faşist diktatörlüğün "demokrasiye dönüş" tekerlemesi, kendi dostları olan emperyalist ülkeler nezdinde dahi şüpheyle bakılan bir konu olduktan bu yana, çağdışı sömürgeci-faşistler bu şüpheleri ortadan kaldırmaya ve sadakatlerini kanıtlamaya özellikle çaba göstermektedirler. Zaman zaman uşak konumlarını yansıtan bir yalvarma, zaman zaman da birer zindana çevirdikleri ülkelerimizin stratejik konumlarından istifade ederek tehditvari bir şekilde emperyalist ağababalarına dayatma yapan sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün sadık Başbakanı Bülend Ulusu, bu toplantıda belli oranda amacına ulaşabilmiştir. En azından, faşist devletin koorporatifleşmesi demek anlamında kullanılan cunta'nın "demokrasiye dönüş" ü için ekonomik ve askeri yardım yapılacağına dair garanti almıştır. Bu noktadan hareketle faşist genareller çetesi, NATO'ya olan hayranlıklarını ve bağlılıklarını hemen toplantıdan sonra dile getirmişlerdir. Eli kanlı sömürgeci faşistlerin prestij arama çabaları ise tamamen suya düşmüş tür. Beş kuruş için kapı kapı dolaşan, emperyalist ülkelerin kulu, kölesi olduğunu haysiyetsizce açıklayan, işçi sınıfına, tüm demokratik güçlere ve Kürdistan halkına karşı giriştiği sindirme ve imha hareketiyle ağababalarının bir dediğini iki etmeyen,her istenileni en sadık bir it gibi yerine getirmek için hiç bir vahşetten kaçınmayan, sadece bu yolla tekelleşmesini geliştirmek isteyen sömürgeci-faşist diktatörlüğün iktidarda olduğu bir dönem de kof olsa da bahsedilen prestij elde edilemez.Türkiye ve Kürdistan halkları, ancak insanlık dışı ve sömürünün son biçimi olan bu yönetimi başlarından defettikleri ve kendi öz iktidarlarını oluşturdukları zaman hak ettikleri prestijlerine kavuşacaklardır. Yoksa bu sömürgeci-faşist diktatörlüğün elde edeceği veya kazanacağı prestij, o'na ancak ağababaları tarafından lütfe dilebilir. Halklarımızın ise onların lütfuna ihtiyaçları yoktur.

Bu konumuyla Türkiye, NATO zirve toplantısından kazançlı çıkmıştır denebilir. ABD eski Dışişleri Bakanı A. Haig'in Türkiye ziyaretinden sonra bir hayli cesaret kazanan ağzı salyalı faşist generaller cuntası ve onların temsilcisi Başbakan Bülend Ulusu bu toplantıya Reagan'ın kanatları altında girdiği için,başarılı olmuştur. Desteğinin ve himayesinin karşılığı olarak da ABD, Türkiye'den, Yunanistan ile süregelen sürtüşmelere bir son verilmesini ve bu vesileyle NATO nun Güney kanadının dehe de güçlendirilmesini istemiştir. Ayriyeten "Çevik Kuvvetler" denilen saldırgan bir tim'in Kürdistan'a yerleştirilmesi için daha önce Türkiye'den alınan söz, bu top - lantıda bir defa daha hatırlatılmıştır. ABD, böylece Türkiye ve Yunanistan gibi iki NATO üyesi ülkenin arasını yapmayı belirli oranda başararak, NATO'nun Güney kanadını daha istikrarlı bir hale getirmek için özellikle çaba sarfetmiştir. Ama sadece çaba sarfetmiştir. Nesnel olarak ne ABD, de emperyalizmin saldırgan kuruluşu NATO, Orta-Doğu'da uzun dönemli olarak istikrarı elde edemiyeceklerdir. Onlar istedikleri kadar Israil siyonistlerini mazlum Filistin ve Lübnan halklarına karşı saldırıya geçirsinler, bölgede gelişen Ulusal ve Sosyal Kurtuluş mücadelelerini binbir entrikalarla boşa çıkarmaya çalışsınlar, bölgede dengeyi lehlerine döndürmek için çabaları bir sonuç vermeyecektir , ve giderek bölge ve dünya düzeyinde tecrit edileceklerdir. Kacınılmaz olan budur.

Barış Hareketi

NATO zirve toplantısının yapıldığı günlerde, genel olarak Haziran ayında, Waşington'dan ta Viyana'ya kadar birçok merkezde barış mitingleri düzenlendi. Bu barış mitinglerine milyonlarca insan katılarak -sadece 12 Haziran Waşington yürüyüşüne 800.000 kişinin üzerinde katılım oldu -, "silahlanmaya ve uluslararası gerginliğe hayır ! " diye flamalar taşımışlardır. Insanlığın barış içinde yaşamak istediğini dile getiren bu protesto gösterileri, bazı yerlerde -örneğin 10 Haziran Bonn yürüyüşünde- anti- ABD ve anti-Reagan sloganlarının hararetle haykırıldığı yürüyüşler haline gelmişlerdir. Kuşkusuz, yürüyüşün tümüyle anti-ABD ve anti-Reagan yürüyüşü olduğu söylenemez. Zira toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarından oluşan Avrupa barış hareketinin bu hetorojen yapısı içinde; bütün barış yanlısı insanların gerçek ve kalıcı barışın, sömürü düzeninin ortadan kalktığı ve sosyalizm'in gerçekleştiği bir düzende olabileceğini anlamaları mümkün değildir. Bunu onlardan beklemek te biraz hayal olur. Denebilir ki, silahlanmaya ve gerginliğe karşı sokaklara dökülen milyonlarca insandan ancak çok az bir kesim, gerçek barışın sosyalizmle olanaklı olacağının bilincindedir . Esas ve büyük kesim ise, bu gerçeğin farkında değildir. Barışın

www.arsivakurdi.org

ancak SSCB ve ABD arasında yapılacak bir takım anlaşmalar ve bunların bir sonucu olarak silahlanmaya getirilecek kısıtlamalarla mümkün olabileceğine inanmaktadırlar. Halbuki bu tür kısıtlamalar, barışa sadece belirli bir oranda katkıda bulunabilir. Emperyalizm var olduğu müddetçe emperyalistler arası savaşın veya onların kışkırtmaları sonucu gündeme gelen savaşların sürekli olarak var olacağı gerçeğini gözönünde bulundurursak, gerçek ve kalıcı barışın da bu sistemde nihai olarak elde edilebileceğini düşünemez ve bu düşünceyi savunamayız. Tüm insanlığın barış, refah içinde özgürce ve kardeşçe birarada, savaşların olmadığı bir toplumda yaşayabilmeleri için sömürünün ve o'nun günümüzdeki biçimi kapitalist-emperyalist sömürünün ortadan kalkması gereklidir.

Ayriyeten savaşa karşı olmak demek, tüm savaşlara karşı olmak anlamında da kullanılmamalıdır. Savaşların haklı ve haksız savaşlar olarak birbirlerinden ayrılmaları da gereklidir. Proleterya'nın ve tüm ezilen mazlum halkların sömürü düzenine ve onun savunucuları, emperyalistlere, sömürgecilere,faşistlere ve her türden gericilere karşı verdikleri mücadele bir haklı savaştır ve desteklenmelidir. Ama diğer taraftan, sadece kâr amacıyla, pazar elde etme amacıyla, emperyalist silah tekellerinin silahlarına sürüm alanı bulma amacıyla gündeme gelen emperyalistler arası savaşlar veya bunlar tarafından kışkırtılan "bölgesel savaşlar"ise haksız savaşlardır. Bunların karşısında şiddetle durmak gerekir. Bu tür ülke halkları ve işçi sınıfları kendi burjuvazileri tarafından bir birlerini kırmaya son vermeli ve ellerindeki silahları esas suçlulara,kendi burjuvazilerine çevirmelidirler. Gerçek ve kalıcı barış ancak bu şekilde elde edilebilir.

Avrupa barış hareketinde bu gerçeği tanıyanların çok az olduğunu daha önce belirtmiştik.Bu insanlar, sayıları az olsa dahi, gerçekleri cesaretle savunmadan çekinmemelidirler. Yani, kalıcı ve esas barışın Sosyalizmle mümkün olabileceği olgusunu maddi hayatın her alanında kararlı bir şekilde savunmalıdırlar. Barış hareketi içinde bu yönde görev yapmayanlar, özellikle Avrupa'daki bu hareketin içinde bulunduğu reformist-revizyonist gelişme sürecine katkıda bulunacaklardır . Barış hareketinin bu doğrultuda gelişmesini isteyen, büyük oranda sağ oportunistlerin varlığı düşünülürse, bu hareketin doğru devrimci bir çizgiye getirilebilmesi için komünistleri bekleyen görevin önemi daha iyi anlaşılır. Avrupa'da en büyük kitle eylemlerini oluşturan ve devrimci potansiyelin en yoğun olarak kendini hisettirdiği bir hareket olan Barış hareketinin, bu günkü reformist-revizyonist yapıdan kurtarılıp ihtilalci bir öze kavuşturulması, çabaların odak noktasını teşkil etmelidir.Yoksa her gün biraz daha gelişip, boyutlanan Avrupa barış hareketi emperyalist-burjuvaziler tarafından basit bir şekilde denetim altına alınıp boğazlanabilir. Emperyalist-burjuvazinin son dönemlerde oynamaya çalıştığı " barış havarisi" rolü, sadece bu noktayı amaclamaktadır. NATO zirve toplantısı için F.Almanya'ya bir kaç gün önce gelip, Federal parlementoda bir konuşma yapan, en azgın silahlanma ve savaş yanlısı emperyalist bir ülkenin, ABD'nin, devlet başkanı R.Reagen bu konuşmasında "kalbim barış için yürüyenlerle çarpıyor. Yanlızca yürümenin ve gösteri yapmanın güvenilir bir dünya yaratacağına inansaydım, kuşkusuz bu gösterilerin başını da ben çekerdim" deyip, NATO'nun uluslararası işlevi konusunda da, "dış politikamız barış prensipleri üzerine kurulmuştur" şeklinde açıklama yaparak, en büyük sahtekar olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.Bu sözler bile bize açıkça göstermektedir ki, emperyalist-burjuvazi gelişen barış hareketinden bir yandan ürkmekte, diğer yandan da o'nu kontrol altına alabilmek için sürekli maske değiştirmektedir. Dolayısıyla gerçek barışın, hararetli ve samimi savunucuları olan komünistler, geniş tabanlı bu harekette önderlik için savaşımı gözardı etmemelidirler. Doğru olanın savunulması ve yaygınlıştırılması bu savaşımın başarısında kilometre taşıdır. Doğru dediğimiz şey ise gerçek ve kalıcı barışın sosyalizmle muzaffer olacağıdır.

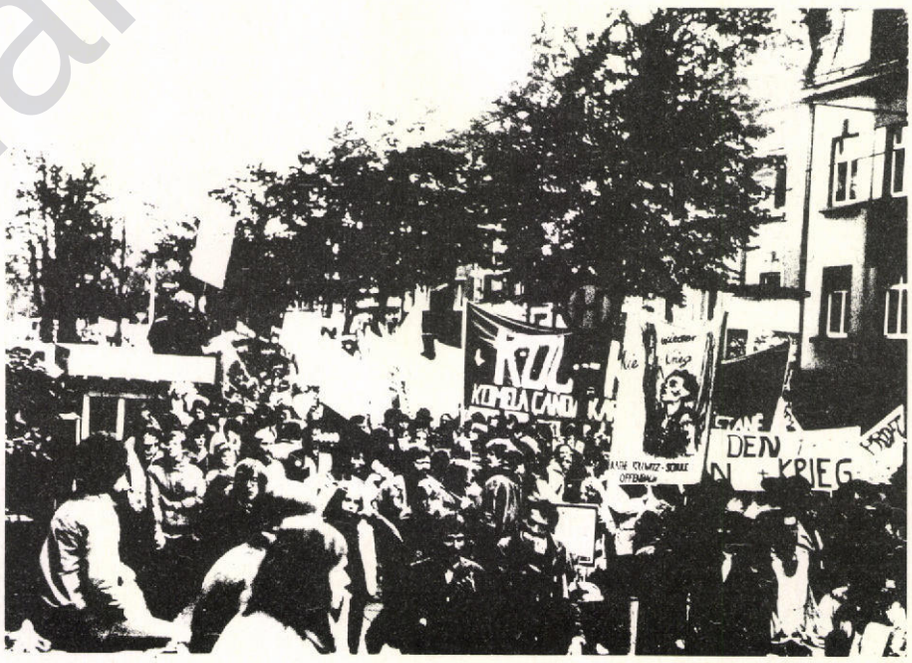

10 HAZİRAN BONN BARIŞ YÜRÜYÜŞÜNDEN BİR GÖRÜNTÜ

www.arsivakurd.org

Quncika Çand, Bêje û Huner

MELA ENWER(2)

BESTA WELATÎ

Ey welat serbest bî, herdem tu bijî
Bilind bît alaya rengîn bi hejî
Em hemî gorî te bibîn tu hejî
Ey welat her bijî bijî
Kurdistan her bijî bijî

Ey welat te hene zor şêr û piling
Ey welat te hene Rostem û nehing
Dê revin neyarên bê cerg û çiving
Ey welat her bijî bijî
Kurdistan her bijî bijî

Ey welat ser helîn bi te roj helat
Pavêje şîniyê xorta bû xebat
Dê te paqij ken, dê te kin kelat
Ey welat her bijî bijî
Kurdistan her bijî bijî

Hilo rabin ser xwe ey gencên delal
Helkêşin elmasa helavên Metal
Derbêxin dijminî ji welatên şepal
Ey welat her bijî bijî
Kurdistan her bijî bijî

Me ne vêt çi cara jîna bi jengî
Here dijmin zîbe, here bê dengî
Em hemî leşker in li roja cengî
Ey welat her bijî bijî
Kurdistan her bijî bijî

Amêdiyê, 10.08.1942 Mela ENWER

BEYTA KEWÊ

"Her ber li cihê xwe yê bi seng e."

Bêjin carekê kewek li jor Wan
Derkeftî bû bo sehran û geryan
Hate gund li ber gundî dipirsî
Da bizanit çi ye ka halê kewan
Ta ko gehişte li binya Gêman
Nik hinde kewa yê bûye mêvan
Na wan de wî dît ribadekî çak
Bi bejn û bala şirîn e ezman
Mêvanî gelek xwezî dixwestin
Ribad bibîtin xizim di gel wan
Got: Wan çi ye halê we li vêrê ?
Hun çavan dijîn li vêrê çawan
Yekcarî eve gundekî hişk e
Têk da xirebest û kevr û zîndan
Eve saetek e ez li nik we
Ser min teng bûye erd û ezman
Ser min min ev saet bûye hezar sal
Ax bo te Wanê hizar car ax Wan
Got: Kewê ribad me heyf e îro
Tu li nav evan xîz û tozan
Zor ez bi xem im ji ber te bira
Tu li vêrê bibî li navî gûniyan
Wey ez nemînim bo vî leşê ter
Geviskê biket li ser stirîdan
Mixa bin ji bo te lawê taze
Mixa bin ji bo te katê reyan
Bu bimirî li vî erdî bi jengî
Bê seng û biha bibî li nik wan

Niho zor nexweşiyê dibînî
Li vê kora ko bê dexl û bê dan
Tu beste were biçîne Wanê
Min xwîşkek heye bi hisn û zor can
Dê dem te bibê next û herwe
Ew d'înît giraniya xwe zêran
Xwîşka min Zileyxa ye li wextî
Nînin wekî wê di navî Gurcan
Belkî wekî wê li beheştê nînin
Nav hemî perî, nav hemî hûriyan
Zor şox e we zor şeng û şepal e
Bejnek heye wek esmîna cowan
Dêmek wê heye ji rojê rontir
Du çavêt belek bi kil û derman
Ev zilfêt xelek keftine ser rû
Didan spîtir in ji terg û gişkan
Ev birhû gelek reştir in j'qetran
Ev gerdana wek xezal û xifşan
Ev lêvêt wekî qustîrka Silêyman
Ev kezî wekî têley û armûş
Ev xalê bi qelem hatine kêşan
Ev zend û milên hev wekî şîşey
Mala gelekan ya kirye wêran
Ey lawê ko qenc û genc û taze
Padişahê heman û rewşa malan
Tu heste biçîn beheşta dinya
Tu were bibîn evan rûbaran
Tu bimêza evan herane kaniyan

Evî avêt wekî cemed û befran
Van co û deravêt wekî zîvî
Yên tên dixişin di navê mêrgan
Evî nevelî û gêze giya
Wan tuxmêt giya li binya keviyan
Wan nêrgiz û sinbil û hilalan
Sorgul û esmîn û binefşan
Nesrîn û gule nixîn û gulzer
Sosina şere di gel bûkînan
Tu sipêdê ta dîbîte êvar
Here bigerhe bi xwe li şêran
Min hene hezar bira û pismam
Ev pêkve wekî piling û şêran
Pêkve dibin xulam ji bo te
Hemî dibine ji bo te qurban
Bi bêjin gote wî Ribadê Gêman
Got: Weye çiya dikey di ferman
Belê ev bereşîkêt cihê min
Xweştir in gelek ji giyayê zozan
Bin gûngil û tevriyêt Gêmanê
Ez nadêm bi hemî Şam û Wanan
Pîrejineka ji welatê min bît
Çêtir e ji hemû kîjêt li Gurcan
Her ber li cihê xwe yê bi seng e
Ev metel ji mêj hatî vegêran
Lewra ez tiraşekê ji Gêman
Nadem ne bi Wan û Başkalan.

Amêdiyê, 5.7.1942

Mela ENWER

www.arsivakurdi.org

SÜNGÜNÜN UCUNDAKİ "DEMOKRASİ"

12 Eylül'den bu yana, Türkiye ve Kürdistan halkları asker çizmeleri altında ve süngünün ucuyla idare edilmeye çalışılmaktadır. Sömürgeci Türk tekelci burjuvazisinin içine girdiği derin ekonomik ve siyasal bunalımlardan "kurtulmanın" başka yolu da yoktu zaten. Çünkü, burjuvazi sömürüsünü ve iktidarını devam ettirebildiği müddetçe böylesi bir yola başvurmayı istemez. Ancak, bazen durum öyle bir hal alır ki burjuvazinin iktidarı tehlikeye girer, mevcut yasa ve yöntemlerle devleti idare edemez duruma gelir. Ve en son çare olarak da faşizme geçilir.

Faşizm, kitle tabanı oluşturmak, gerçek yüzünü mümkün olduğu kadar kitlelerden saklamak için yalan ve demogoji mekanizmasını sürekli çalışıtırır. Sömürgeci, askeri-faşist cunta da, iktidara geldiği günden beri kuşkusuz bu mekanizmayı işletmeye özel bir önem vermiştir.

Faşist cuntanın; içerde emekçi halk kitlelerini dışarda da ilerici kamuoyunu yanıltmak için, belli bir süreden beri ağzından düşürmediği "yeni anayasa tasarısı", Danışma Meclisinin Anayasa Komisyonu'nda tamamlandı ve "yeni demokrasinin" gerçek niteliği de bu vesileyle zorunlu olarak ortaya çıktı.

Yasaklar devam etmesine rağmen şimdiye kadar basına yansıyan temel nitelikleri ile "yeni Anayasa", halk kitlelerini büyük ölçüde rahatsız eden, faşist cuntanın bundan böyle de devam edecek olan baskı ve diğer zoraki uygulamalarına bir kılıf olmanın ötesinde bir şey değildir. Yani cunta, bu anayasayla faşist iktidara "yasal" bir görünüm vermeye çalışıyor. "Yeni anayasanın" amacı, faşizmin kurumlaşması için genel olarak devlet mekanizmasının yeniden düzenlenmesi, şimdiye kadar işçi ve emekçi halk kitlelerinin kazanılmış temel haklarının geriye alınmasından öteye bir şey değildir.

Yeni anayasaya göre; "Millet meclisinde kabul edilen kanunlar Cumhurbaşkanı tarafından Cumhuriyet divanına inceletildikten sonra kabul veya veto edilecektir". "Cumhuriyet Divanı"nın yaklaşık yarısı Cumhurbaşkanı tarafından atanacak, atananlar da geri kalan üyeleri seçecekler.

Cumhuriyet divanından başka Cumhurbaşkanının emrinde "Devlet denetleme Kurulu" vb. kurumlar oluşturulacak, Milli güvenlik Kurulu "Cumhuriyet Divanı" ile bağlantılı olarak çalışmalarını sürdürecektir.

Yeni Anayasa tasarısında, "Devlet Başkanının yetkileri arttırılıyor. Parlemento fesh yetkisi, yüksek memurları anayasal kuruluşlara atama yetkisi, olağanüstü hal ilan yetkisi. Başbakan ve Bakanların meclis dışından atanabilmeleri yetkisi..."

Yukarıdaki tasarılarla sözde halk tarafından seçilenlerden oluşacak Meclisin bir formalite den öteye gitmediği, yanlız içe ve dışa karşı "demokrasiye döndük" demogojisini dayatmaktan öte bir şey olmadığı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Meclis, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçi tekelci burjuvazinin sembolik Cumhurbaşkanının (buna doğrudan Kenan Evren desek daha doğru olur. Çünkü, Evren'in Cumhurbaşkanı olması şimdiden kesinleşmiştir) kuklasından başka bir fonksiyona sahip olamaz, olması da düşünülemez zaten.

Bundan bir süre önce de çıkarılan bir yasa ile, Hakimler kurulu kaldırılmış, yerine "Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu" oluşturularak başkanlığına Adalet Bakanı getirilmişti. Bunun üzerine, ikibinden fazla Hakim görevlerinden ya istifa etmişler, ya da emekliliklerini istemişlerdi. Bu rakam, mevcut hakimler sayısının yakalaşık yüzde otuzundan daha fazladır. Bir hukukçunun bu konudaki açıklaması şöyleydi; "son yasadan sonra, Hakimler Kurulu kaldırıldı. Yerine Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu oluşturuldu. Bu kurula Adalet Bakanı başkanlık yapıyor. Eskiden de kurula adalet bakanları başkanlık yaparlardı, ama hiç bir zaman bir bakanın gelip te toplantılara katıldığı görülmemişti. Şimdiki uygulamanın demokratik yönetime geçince pek çok sakıncası çıkacaktır. Bakanlar, istedikleri gibi kararlara etkili olacaklar; 7 kişiden oluşan kurulun bakan dışındaki üyesi Bakanlık müsteşarı ve Ozlük işleri Müdürü. İlerideki siyasal endişeler hakimlerin istifalarında önemli bir rol oynadı." (1)

Yeni anayasa ile Cumhurbaşkanına verilecek olan "Anayasal kuruluşlara atama yetkisi" de bu duruma ilave edilince, yargı organları tamamen denetim altına alınarak, Cumhurbaşkanının güdümüne girmesi sağlanacak ve "yargı organlarının bağımsızlığı"daha da komik bir hal almış olacaktır.

Yeni anayasa tasarısında üzerinde durulması gereken bir nokta da, O lağanüstü Hal ilanı yasasıdır. Olağanüstü Hal ilanının üç farklı durumda ortaya çıkabileceği hüküm altına alınıyor; "a) Ekonomik Olağan üstü hal: Bir ekonomik kriz anında, hükümet, hızlı tedbir alınmasını sağlamak amacıyla olağanüstü hal ilan edebilecek. Bu durumda işler, kanun hükmünde kararnameler çıkarılarak yürütülecek. Hatta bu geçici dönem içinde vatandaşlardan kanun hükmünde kararnamelerle (silah zoruyla denilse daha doğru olacak, B.N) vergi alınabilecek".
" b) Sivil kolluk kuvvetleriyle sıkıyönetim hali: Bu durumda hak ve hürriyetler askıya alınarak (eğer kalmışsa tabi, B.N) anarşi ve terörün polis gücüyle bastırılmasına çalışılacak."
" c) Sıkıyönetim ve savaş hali : Memleketin bütünlüğü ve rejimi açısından daha ciddi ve vahim bir tehlike mevcut olduğunda, Türk silahlı kuvvetleri 1961 Anayasasındaki gibi sorumluluk alabilecek."
" Olağan üstü hal durumunda iç-

(Dev. Say. 9'da)

www.arsivakurdi.org

www.arsipvakurdi.org